

mal arbejdsindsats, også hvis de rammes af arbejdsløshed efter at være kommet hertil.

Kl. 17.25

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Forespørgsel nr. F 37:

Forespørgsel til statsministeren og udenrigsministeren:

»Hvilke planer har regeringen for EU's fremtid?«

Af Charlotte Antonsen (V), Henrik Dam Kristensen (S), Kristian Thulesen Dahl (DF), Lars Barfoed (KF), Villy Søvndal (SF), Elisabeth Arnold (RV), Søren Søndergaard (EL) og Jann Sjurzen (KRF).

(Forespørgslen anmeldt 24/1 2003. Fremme af forespørgslen vedtaget 29/1 2003).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg skal gøre opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse bliver udsat til i morgen, torsdag den 27. februar.

Begrundelse

Charlotte Antonsen (V):

Danmark er en del af EU. EU's fremtid er også vor fremtid. EU-konventet af nationale politikere og regeringsrepræsentanter har nu arbejdet i flere måneder på en ny traktat. De første egentlige udkast til tekster er allerede blevet fremlagt, så der er et godt grundlag for en god og relevant debat.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det statsministeren, i hvert fald ifølge mit papir.

Besvarelse

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Arbejdet i konventet om EU's fremtid er både spændende og vigtigt. Det handler om rammerne for Europas fremtid. Det handler om de værdier og opgaver, som er grundlag for et samarbejde, der om få år vil omfatte en halv milliard mennesker.

Konventet er ikke en regeringskonference.

Konventet forbereder den regeringskonference, der skal finde sted i forlængelse af konventet. Men alt tyder på, at konventet vil fremlægge et slutprodukt, som vil få en væsentlig betydning for de videre forhandlinger. Det er konventets endelige rapport, konventets udkast til en ny traktat, der bliver grundlaget for arbejdet i den efterfølgende regeringskonference. Derfor er det også vigtigt at følge arbejdet i konventet tæt. Det er nødvendigt, at vi fra dansk side engagerer os aktivt i den debat, der er i gang på europæisk plan. Vi skal påvirke drøftelserne, og vi skal skabe resultater.

Konventet er nu gået ind i sin afsluttende fase. Vi har set de første forslag til egentlige artikler i en ny traktat. Derfor bliver de kommende måneders arbejde afgørende. På den baggrund hilser regeringen forespørgselsdebatten her i dag velkommen. Udgangspunktet for regeringens tilgang til denne debat om EU's fremtid er de erfaringer, vi høstede under det danske formandskab for EU. For mig at se viste formandskabet to ting af grundlæggende betydning for dansk Europapolitik:

For det første står EU efter topmødet i København som den samlede ramme om fremtidens Europa. EU er stedet, hvor Europas nationer i fremtiden løser deres fælles problemer. Det er ikke en påstand, der er genstand for diskussion. Det er faktisk en realitet, det er et faktum. Det er ubetinget i Danmarks nationale egeninteresse at engagere sig i dette samarbejde. Og en aktiv deltagelse i det europæiske samarbejde er grundlaget for en videre dansk indsats på internationalt plan.

For det andet bekræftede formandskabet, at regeringens aktive og offensive europapolitik er rigtig. Danmark kan ved at gå i spidsen skabe resultater og påvirke udviklingen på europæisk plan i den retning, vi ønsker.

Det er på dette grundlag, regeringen arbejder i forhold til konventet. Og det er på dette grundlag, vi vil deltage i den kommende regeringskonference.

Den grundlæggende betingelse for at opnå indflydelse i konventet er at forholde sig til realiteterne i den debat, der foregår. Ja, man kan synes, at det er overflødigt at fastslå dette, men erfaringen viser desværre, at dansk europadebat alt for ofte har handlet om fortiden i stedet for om nutiden og fremtiden.

Det ønsker regeringen at gøre op med. Vi vil påvirke debatten om Europas fremtid både her-

hjemme og i konventet. Og det er i lyset af dette, at regeringen i øjeblikket i samarbejde med en række af Folketingets partier arbejder på at fremlægge et samlet bud på offensive og resultatorienterede danske holdninger til alle de væsentlige spørgsmål, der drøftes i konventet.

Kl. 17.30

Jeg vil gerne fremhæve tre hovedbudskaber, som regeringen ser som centrale danske holdninger i den aktuelle debat:

For det første ønsker regeringen, at EU også i fremtiden skal være et fællesskab af nationalstater. Men det skal være et stærkt fællesskab og et fællesskab, hvor medlemsstaterne har besluttet at løse en række opgaver i forening ved at overlade kompetencen til EU. Dette stærke fællesskab af nationalstater skal have den politiske og økonomiske styrke til at optræde internationalt og dermed præge verden med de vestlige værdier, som EU bygger på.

For det andet finder regeringen, at tiden er inde til, at vi i Traktaten tydeligt angiver arbejdsdelingen mellem nationalstaterne og fællesskabet, mellem EU og medlemslandene, og at vi samler og beskriver de grundlæggende rettigheder og principper, som fællesskabet bygger på og respekterer.

Derfor er det også helt rigtigt at tale om en forfatningstraktat. En traktat, fordi det er klart, at der fortsat skal være tale om et forpligtende samarbejde mellem selvstændige stater. Derfor er det en traktat. Men samtidig knyttes ordet traktat sammen med begrebet forfatning. Det er ikke, fordi der er tale om noget, der på nogen måde ligner en grundlov for en ny statsdannelse, men fordi tiden er inde til at sikre, at vi på en måde, som vi kender det fra de nationale forfatninger, får afspejlet en række af de traditionelle borgerlige og demokratiske grundrettigheder klarere i EU-Traktaten.

For det tredje ønsker regeringen, at vi også efter udvidelsen af EU bevarer og styrker EU's effektivitet. Det skylder vi de nye medlemmer, og det skylder vi os selv. Regeringen ønsker et EU, der kan levere varen. Derfor er vi også villige til at gennemføre de institutionelle tilpasninger, der skal til for at sikre, at vi også fremover kan træffe de nødvendige beslutninger i EU. Det gælder for alle EU's institutioner, også for Rådet.

I denne sammenhæng er et centralt spørgsmål, der præger debatten i konventet, hvorvidt en valgt formand for Det Europæiske Råd kan være et middel til at skabe større kontinuitet og sammenhæng i Rådets arbejde. Jeg vil gerne

gøre det klart, at regeringens holdning er, at i en moderniseret form kunne man godt fortsætte med det system med roterende formandskab, som vi kender i øjeblikket, men vi skal gøre os klart, at under alle omstændigheder kan vi ikke fortsætte uændret, for et EU med 25 lande er et andet EU end et EU med 15 lande. Man kan ikke bare sige, at vi fortsætter uændret. Hvis vi fortsat skal have et system med rotationsformandskab, vil det under alle omstændigheder indebære en væsentlig modernisering af systemet.

Derfor er det også regeringens holdning, at vi skal være åbne over for at gå ind i en debat om forskellige måder at organisere Rådets arbejde på. Regeringen har valgt at gå offensivt ind i denne debat. Derfor er vi også klar til at overveje en valgt formand for Det Europæiske Råd, men på betingelser. Skal Danmark kunne støtte en sådan model, så er der i hvert fald to ting, der skal sikres:

For det første skal balancen mellem større og mindre lande bevares. For det andet skal det være klart, at det, der er tale om, er en formand, der løser en konkret opgave, nemlig at få Det Europæiske Råd til at fungere optimalt og med størst mulig effektivitet, og som samtidig kan repræsentere EU udadtil på højt niveau.

Lad mig afslutningsvis redegøre for, hvordan jeg ser den videre proces:

Jeg ser gerne, at vi i dag når frem til en vedtagelse her i Folketinget med bredest mulig støtte blandt Folketingets partier. Det vil være et godt udgangspunkt for en videre dansk stillingtagen. Med udgangspunkt i denne vedtagelse vil regeringen udarbejde et europapolitisk oplæg med henblik på at påvirke arbejdet i konventet mest muligt.

Kl. 17.35

Når så konventet har afsluttet sit arbejde og vi kender dets slutresultat, er det regeringens hensigt at iværksætte udarbejdelsen af et egentligt forhandlingsgrundlag med henblik på de kommende forhandlinger i regeringskonferencen. Og jeg vil allerede i dag gerne opfordre til et konstruktivt samarbejde om denne vigtige opgave.

Jeg har med tilfredshed konstateret, at debatten om EU's fremtid er styrket herhjemme i den seneste tid. Det gælder i befolkningen, det gælder i medierne, og det gælder på politisk hold. Det er en udvikling, vi skal gøre alt for at støtte. Jeg synes, vi må sige, at regeringen har bidraget til det. Vi har meldt klart ud, og det vil vi fortsat gøre. I den forbindelse kan jeg nævne, at jeg på

fredag vil holde en europapolitisk tale i Warszawa. Regeringen ønsker at påvirke debatten både herhjemme og på europæisk plan.

Jeg har samtidig noteret mig en række interessante europapolitiske udspil og udmeldinger fra flere af Folketingets partier i den seneste tid. Det vil jeg gerne hilse velkomment. Det er afgørende nødvendigt, at vi fra politisk side går foran i den vigtige debat om EU's fremtid. Jeg håber, at forespørgselsdebatten her i dag kan blive et skridt yderligere i den retning.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Den historiske beslutning om udvidelsen af EU på topmødet i København markerer begyndelsen på en ny fase i Europas historie med nye muligheder og nye udfordringer for såvel Europa som for Danmark. Nu gælder det om at tilvejebringe et solidt og langtidsholdbart grundlag for fremtidens Europa. Udvidelsen stiller derfor krav om ændringer og reformer af EU. En udvidet union må nemlig ikke blive en udvandet union. Derfor skal EU's institutioner styrkes.

Det første spørgsmål, vi må stille os selv i den forbindelse, er: Hvilke opgaver er det så, EU skal løse i fremtiden, og hvad skal vi prioritere? Svaret er: Først og fremmest de områder, hvor problemerne er grænseoverskridende. Det vil sige, at det først og fremmest er de opgaver, som vi bedst kan løse ved at stå sammen og løfte i fællesskab.

Det vil så også sige de klassiske hovedopgaver for EU. Det gælder det indre marked, handelspolitikken, konkurrencepolitikken, miljøpolitikken og landbrugspolitikken. Her skal vi fastholde de opnåede resultater og bygge videre på dem i det udvidede EU. Velfærdsstaten er et vigtigt aktiv i en globaliseret økonomi, som EU er med til at skabe trygge rammer og også skal gøre det i fremtiden.

Ud over reformer på en række af de klassiske samarbejdsområder skal de nye samarbejdsområder også styrkes. Der er for det første samarbejdet om flygtninge og indvandrere og om bekæmpelse af international kriminalitet og illegal indvandring. Presset på Europa vil vokse i de kommende år. Disse problemer er pr. definition grænseoverskridende, og de finder kun en holdbar løsning ved et intensiveret samarbejde over grænserne. Vi må styrke og udvide EU's evne til at danne rammen om dette samarbejde mellem Europas stater og politimyndigheder.

For det andet gælder det den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Udgangspunktet er, at

EU's udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik fortsat bygger på et samarbejde mellem medlemsstaterne forankret i Rådet. EU vil aldrig træde i stedet for nationalstaten. Og det, vi ser for øjeblikket mellem EU's medlemslande, tyder jo også på, at det kommer til at vare meget lang tid, før EU udenrigspolitisk træder i stedet for nationalstaten. Det ligger såmænd også allerede i udgangspunktet.

EU skal være stærkere på de felter, hvor der er klare argumenter for at handle i fællesskab. Et EU i kontinental målestok må nødvendigvis påtage sig større medansvar for verdens gang – det være sig inden for verdenshandelen, verdens landbrugssystemer og verdens miljø samt naturligvis også den globale sikkerhedspolitik.

Inden for rammerne af det mellemstatslige samarbejde skal udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitikken derfor gøres så fælles, som det er muligt. EU har allerede i dag en fuld udenrigspolitisk værktøjskasse med instrumenter inden for handel, udvikling, konfliktforebyggelse, fredsbevarelse, krisestyring. Men fordi de ikke bringes samlet i anvendelse, udnyttes EU's muligheder ikke optimalt.

Bla. derfor ønsker vi at styrke EU's eksterne forbindelser ved at samle de forskellige aspekter under én person inden for rammerne af Rådet. Vi støtter også, at vedkommende formelt tildeles ret til at fremsætte forslag og repræsentere EU udadtil. Samtidig skal beslutningsgangene forenkles og smidiggøres. Det stigende behov for, at Europa taler med én stemme i verden, gør, at vi er åbne over for en øget adgang til flertalsafgørelser.

Kl. 17.40

Udenrigspolitikken er ikke det eneste område, hvor vi er indstillet på reformer for at bevare EU's beslutningsdygtighed og evne til at levere varen. To forhold er helt afgørende, hvis vi skal sikre EU's effektivitet efter udvidelsen:

For det første: Klare og enkle beslutningsprocedurer. Jo større antallet af medlemslande bliver, desto større behov er der for en øget adgang til flertalsafgørelser. Samtidig skal Europa-Parlamentets indflydelse i lovgivningsprocessen styrkes. Europa-Parlamentet bør som udgangspunkt gøres til medlovgiver på de områder, hvor EU lovgiver med kvalificeret flertal.

For det andet skal der reformer i organiseringen af de centrale institutioner. Den fremtidige indretning af EU's politiske system skal ses og vurderes som et samlet hele. Der skal tilvejebringes en samlet løsning, som respekterer følgende

grundlæggende principper: ligeværdighed og balance mellem store og små lande, balance mellem institutionerne og effektive og demokratiske institutioner.

Udgangspunktet for den fremtidige organisering af formandskabet for Rådet er enkelt. Det bliver vanskeligere at nå til enighed, når man er 27 eller flere, end når man er 15, 12 eller 9. Det vil sige, at måden, landene organiserer sig på indbyrdes, nu må tilpasses forholdet i en udvidet Union, sådan som man også har tilpasset ved tidligere udvidelser.

Det kan gøres på flere måder. Én mulighed er at fortsætte med en moderniseret udgave af de roterende halvårslige nationale formandskaber, som statsministeren var inde på. Men der er jo også fremsat forslag om en valgt formand for Det Europæiske Råd kombineret med et system af skiftende nationale formandskaber for de enkelte ministerråd. Det må vi så se på.

Samtidig skal Kommissionen styrkes, og dens uafhængighed opretholdes. Kommissionen skal kunne handle med autoritet på de områder, hvor den er tillagt en afgørende rolle. Det gælder f.eks. vedrørende det indre marked, inden for handelspolitikken og med hensyn til konkurrencepolitik og statsstøtte. På disse områder er det ikke mindst for de små lande vigtigt med en stærk opmand, der ikke lader sig styre af snævre og kortsigtede nationale interesser.

Fra dansk side er vi også positive over for en styrkelse af Kommissionens formands demokratiske legitimitet, f.eks. i form af en ny valgprocedure. Kommissionens formand skal have det bredest mulige demokratiske mandat. Derfor skal vedkommende også have de nationale parlamenter og medlemsstaternes regeringer i ryggen.

Det er motivationen for det konkrete forslag om et valgkollegium bestående af et ligeligt antal europaparlamentarikere og nationale parlamentarikere. Han er ikke Parlamentets kommissionsformand, han er ikke nationernes kommissionsformand, han er EU's kommissionsformand, der består af et parlament og nationernes parlamenter.

Fremtidens EU skal være enkel, effektiv og demokratisk. Klarere politiske mål er ikke den eneste forudsætning for folkelig opbakning og forankring. Det er også nødvendigt med klare principper og enkle strukturer. Dette ønske om klarhed fremgår allerede af titlen på konventets slutprodukt, »Forfatningstraktat«, som statsmi-

nisteren også har været inde på. Men jeg skal i den forbindelse særlig fremhæve fire elementer:

For det første skal grænserne og principperne for EU's beføjelser klargøres. Der skal være egentlige kapitler om EU's beføjelser i den nye traktat.

For det andet skal der skabes bedre rammer for øget inddragelse af de nationale parlamenter, ikke mindst i overvågningen af nærheds- og proportionalitetsprincippet. De nationale parlamenter skal kunne trække i en nødbremse. Det skal ikke gå sådan, at de bare står med nødbremsen i hånden, toget skal standses, så nærhedsprincippet ikke køres over.

For det tredje skal der være endnu mere åbenhed i EU's arbejde. Det skal fremgå af den nye traktat, at Rådet lovgiver i fuld åbenhed.

For det fjerde bør EU-charteret om grundlæggende rettigheder gøres retlig bindende. Det kan ske på flere forskellige måder.

Målet er et effektivt og demokratisk EU. Et stærkt og handlekraftigt fællesskab af nationalstater, der skaber rammerne for stabilitet, udvikling og fremgang i og omkring Europa, og som samtidig kan spille en væsentlig rolle over for globaliseringen til fordel for en mere retfærdig verdensorden.

Vi har en klar interesse i at fastholde et effektivt og handlekraftigt EU. EU giver en indflydelse, som langt overgår, hvad vores størrelse ellers berettiger os til. Det danske formandskab demonstrerede med al ønskelig tydelighed, hvilken indflydelse også et lille og velforberejdet land kan udøve. Fra dansk side ønsker vi at fastholde denne engagerede linje ved at føre en offensiv og fremadrettet europapolitik i årene fremover og i arbejdet i konventet.

KL 17.45

Forhandling

Charlotte Antonsen (V):

Allerede om 10 dage, den 8. marts, finder den første folkeafstemning blandt ansøgerlandene sted. Det er i Malta, og det ligner et positivt resultat. I hvert fald viser en meningsmåling fra The Sunday Times i søndags et komfortabelt flertal på 49 pct. for maltesisk EU-medlemskab, mens kun knap det halve eller ca. 22 pct. vil stemme imod.

De øvrige folkeafstemninger følger efter som perler på en snor. Tidligt næste efterår kender vi resultatet af folkeafstemningerne hos de i alt ni

lande, der vil gennemføre folkeafstemninger. Det er Venstres håb, at befolkningerne giver deres ja til EU-medlemskab. EU skal være et politisk samarbejde for alle Europas lande. Yderligere fire lande er allerede på vej. Rumænien, Bulgarien og Tyrkiet er gammelkendte ansøgerlande, som noget nyt kan vi tilføje Kroatien til listen af tidligere kommunistiske lande, der nu søger om optagelse hos os i EU. Flere ansøgere kan komme til, bl.a. fra det tidligere Jugoslavien.

Det er vigtigt, at det i en ny EU-Traktat understreges, at EU-samarbejdet er åbent for alle europæiske lande, der er demokratiske, respekterer menneskerettighederne og har et retssamfund, som er i stand til at leve op til de fælles regler. I Venstre er vi lykkelige for, at vi har nået det mål. Genforeningen af Europa har haft den højeste prioritet for Venstre i EU-samarbejdet i de seneste 10 år. Det er flot, og det er godt for EU-samarbejdets fremtid.

EU's udvidelsesproces startede kort efter Berlinmurens fald i 1989, så der har været tid til at gennemføre mindre tilpasninger af EU-Traktaten, så en udvidelse var mulig. Både Nicetraktaten og Amsterdamtraktaten har været med til at skabe grundlaget for Østudvidelsen.

Når vi alligevel i dag vil anbefale yderligere ændringer af traktaten, er der flere grunde til det. Først og fremmest lykkedes det jo, bl.a. efter dansk pres, at komme igennem med en meget stor udvidelse: 10 lande bliver forhåbentlig medlemmer af EU pr. 1. april næste år.

Det siger sig selv, at det er sværere og tager længere tid at træffe beslutninger i en kreds af 25 lande, end det gør nu, hvor vi er 15 medlemslande. Derfor er der behov for en mere effektiv beslutningsproces i EU med flere flertalsafgørelser. Fremover vil det være næsten umuligt at nå til enighed, hvis alle 25 skal være fuldstændig enige.

Noget andet, der er vigtigt, er, at EU ikke går for meget i detaljer og blander sig i politik, der lige så godt kan løses af de enkelte lande; subsidiaritets- og proportionalitetsprincipperne skal håndhæves. Det må i en ny traktat meget gerne ske ved, at nationale parlamenter i højere grad går ind i arbejdet med disse spørgsmål.

Den udvikling væk fra detaljerne og i retning af mere overordnede rammebeslutninger vil nok under alle omstændigheder blive en konsekvens af, at medlemskredsen udvides. Det vil fremover ganske enkelt ikke være muligt at blive enig, hvis man går for langt ned i detaljerne.

Her er altså et eksempel, hvor udviklingen i EU med Østudvidelsen understøtter en politisk udvikling, som vi i Venstre er meget tilfredse med, nemlig at EU skal løse de overordnede, grænseoverskridende problemer. EU skal ikke blande sig i det, som landene bedre løser selv.

En tredje ting er, at det ville være rart, om flere danskere deltog ved valgene til Europa-Parlamentet, og hvis vi fik en større japrocent ved folkeafstemningerne, når vi skal tage stilling til nye skridt i det europæiske samarbejde. Der er med andre ord et klart behov for at gøre EU mere folkeligt og nærværende.

Det skal for det første ske ved, at der er mere klarhed om EU's rammer. De nuværende mange traktater skal skrives sammen til én. I en let overskuelig indledning, en forfatningstraktat, skal det fastslås, hvad der er EU's hovedopgaver, europæernes rettigheder i forhold til EU-institutionerne skal fastslås, og der skal være en klar arbejdsdeling mellem EU på den ene side og landene på den anden.

For det andet skal samarbejdet gøres mere forståeligt og nærværende ved at gøre det mere effektivt. I dag er der for langt fra tanke til handling eller sagt på en anden måde: Der går for lang tid, fra Kommissionen fremsætter sine forslag, til de kan blive vedtaget af Ministerrådet og Europa-Parlamentet. Beslutningsprocessen skal speedes op.

KL 17.50

Det skal også være lettere for pressen og dermed for befolkningen at følge sagerne. Det kan ske, hvis de ikke trækker ud i årevis. Når Kommissionen er kommet med et forslag, må vi hurtigt have politiske tilkendegivelser fra landene og fra europapolitikerne, så vi kan få et billede af, hvor sagerne står. Det skal være muligt for borgerne at følge den politiske beslutningsproces, fra forslaget fremsættes, til vi har et kompromis.

Så vil jeg slutte af med at sige, at for Venstre er det også meget centralt, at der kommer ansigter på EU, at der kommer nogle valgte politikere i henholdsvis Kommissionen og Ministerrådet, der kan forklare og forsvare EU's beslutninger. Så ligesom i dansk politik er det altså vigtigt, at der er nogle politikere, der kan genvælges, og er dem, der går i front.

EU er rammen om hele Europas politiske udvikling. Det er gennem EU, vi har mulighed for at påvirke den globale udvikling. Vi må være os vort ansvar bevidst også i forhold til de fattigste i verden.

Så vil jeg gerne på vegne af Venstre, Socialdemokratiet, Det Konservative Folkeparti, Det Radikale Venstre fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

- »Folketinget tilslutter sig, at regeringen i konventets afsluttende arbejde arbejder for
- et nyt og enklere grundlag for EU-samarbejdet i form af en forfatningstraktat med vægt på et mere demokratisk, effektivt og rummeligt EU,
 - et EU, som er et stærkt, unikt og forpligtende fællesskab af nationalstater med tydelige grænser for EU's beføjelser, åbenhed i lovgivningsprocessen og retligt bindende rettigheder for borgerne,
 - bedre rammer for inddragelse af de nationale parlamenter,
 - et EU, der påtager sig sit fulde ansvar som en global aktør, der skaber stabilitet, bæredygtig udvikling og demokrati i og uden for Europa,
 - ligestilling mellem mindre og større lande og balancen mellem institutionerne, og
 - at EU med respekt for nationale forskelligheder aktivt understøtter de europæiske velfærdssamfund. Målet er fuld beskæftigelse og et højt beskyttelsesniveau.

De danske forbehold kan kun ændres ved en ny folkeafstemning.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 57).

Den fg. formand (Grete Schødt):

Jeg skal gøre opmærksom på, at der i henhold til forretningsordenen også er 5 minutters taletid til en forespørgselsdebat.

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se ovenfor*). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg skal undskylde, men jeg havde vanskeligheder ved at fange formandens opmærksomhed på grund af oplæsningen.

Nu har jeg lyttet til debatten på højtalerne. Jeg må jo indrømme, at konkretheden ikke er ret stor, og jeg synes jo egentlig, at når man nu vil lave en traktat, som man siger har så kolossal betydning, så burde man vel stille sig selv det spørgsmål: Hvad er det for nogle konkrete problemer, Danmark står med, som virkelig i for-

hold til EU betyder noget for indretningen af vores land i fremtiden?

Kl. 17.55

Nu har vi jo f.eks. lige været udsat for en sag, hvor Europa-Kommissionen mener, at den i en komité bag lukkede døre – jeg ved så ikke, om den har gjort det, det har jeg ikke fået oplysning om endnu, men den har fremsat forslag om det – skulle lave en vejledning, der vil tvinge os til at acceptere forhøjelser på op til 100 gange koncentrationen af giftige stoffer i vores grundvand, altså simpelt hen smadre vores drikkevand.

Derfor vil jeg godt spørge fru Charlotte Antonsen: Var det ikke en idé, at man startede i den mere konkrete ende og så opstillede et katalog over, hvor problemerne er, f.eks. at vi skal tvinges til at acceptere alle mulige giftige stoffer? Kunne man ikke foreslå en klausul i Traktaten, der tillader landene at beskytte deres grundvand, altså en meget mere konkret fremgangsmåde? Var det ikke en idé i den her debat? Jeg tror, at den luftige facon, debatten har, ikke vil give særlig meget fremdrift i den offentlige debat.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu så jeg jo frem til denne her debat, fordi den handlede om EU's fremtid. Så tænkte jeg: O.k., så må der da komme noget *schwung* på bordet. Men jeg har det altså lidt som Colin Powell, når han kigger på Saddam Hussein. Jeg vil sige, det er virkelig meget proces, men meget lidt substans. Altså substansen er jo helt fraværende. Hvad er det præcis, man vil, andet end at man vil have nogle rammer, der er gode osv.?

Derfor kunne jeg godt tænke mig at efterlyse hos Venstres ordfører: Hvad er det for nogle konkrete ting, altså f.eks. det, som hr. Keld Albrechtsen nævnte eller andre ting, hvor man mener, at vi skal have fremskridt for at sikre en god fremtid for EU? Hvad er det for nogle konkrete ting og ikke bare, hvad det er for nogle strukturer og former, der skal være anvendelige?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Altså det følger lidt i fodsporet. Nu kom der et meget langt forslag til vedtagelse her. Nu har vi jo ikke fået teksten, så jeg har den ikke foran mig, men det var et eller andet med demokratisk, effektivt eller noget i den stil, i stedet for at man skriver flertalsafgørelser. Det var et eller andet med, at nationalstaten har en eller anden

funktion her, selv om vi kan høre i et og alt, at alt, hvad der normalt hører en normalstat til, placerer man et andet sted.

Jeg mener, den er gennemsyret af et forsøg på at lade være med at fortælle folk, hvad det her går ud på. Hvis det er den EU-debat, man vil føre videre, som vi har kendt i så mange år, og som der nu altså er et flertal for at fortsætte, så har man jo glemt alle de der flotte ord om, at man skulle bygge bro mellem ja- og nejsiden og alle de der ting i forbindelse med, at man nu skulle i gang med at lave et nyt traktatgrundlag.

Så jeg savner altså en større ærlighed, hvor man simpelt hen klart siger, også i et forslag til vedtagelse, f.eks. at det er flertalsafgørelser i stedet for at kalde det demokratisk, mere effektivt. Det er sådan nogle florumvundne ord, man bruger, i stedet for bare at sige stille og roligt, hvad det drejer sig om, så folk kan forholde sig til det.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det er da rigtigt, som det bliver nævnt af de forskellige spørgere, at denne gang lægges der op til nogle traktatændringer på de såkaldt institutionelle områder. Det er ikke det mest folkelige i denne verden, men det er altså nødvendigt, at man har et velfungerende samarbejde. Det er nødvendigt, at man har et åbent samarbejde, for at vi kan få løst nogle af de grænseoverskridende problemer, vi har i dag.

Langt hen ad vejen er det jo allerede i dag muligt at løse grænseoverskridende opgaver i EU. Vi skal bare sikre, at det sker mere effektivt. Men der er selvfølgelig også et par nye politiske områder, som man savner lidt i det eksisterende samarbejde. Det kunne f.eks. være sådan noget som at få flertalsafgørelser ved miljøafgifter, så man kunne få gjort noget ved forureningen på europæisk plan, så det ikke kun var her i landet, vi havde en CO₂-afgift.

Det kunne også være kriminalitetsbekæmpelse, som jo ligger i det der mellemstatslige, som jeg godt ved EU-modstanderne er meget begejstrede for, men som jo i realiteten er meget lidt effektivt, hvis det, man ønsker, er at fange forbrydere.

Ja, denne gang handler det meget om at forbedre samarbejdet, også at lave nogle restriktioner med hensyn til, hvor langt EU kan gå i forhold til de enkelte borgere. Det er vigtigt. Men det er da klart, at det måske ikke er det mest folkelige.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Man kan ikke beskyldte fru Charlotte Antonsen for at svare på konkrete spørgsmål. Det vil bestemt være en hel urimelig beskyldning.

Kl. 18.00

Vi har det grænseoverskridende problem, at der sidder en flok bureaukrater nede i Bruxelles, som vil ødelægge vores drikkevand. Vi har det grænseoverskridende problem, at der sidder en flok bureaukrater nede i Bruxelles, som ikke vil tillade os at indføre maksimal transporttid for dyretransporter. Vi har det grænseoverskridende problem, at der sidder en flok bureaukrater nede i Bruxelles, som ikke vil fremsætte et lovforslag om forbud mod og vurdering af kemikalier, fordi industrien har sagt til dem, at det må de ikke.

Er de tre problemer ikke problemer, som i allerhøjeste grad burde optage os i forbindelse med en traktatforhandling, så vi fik en miljøgaranti, en dyrevelfærdsgaranti, en drikkevandsgaranti, som vi savner i den nuværende traktat? Det synes jeg da at fru Charlotte Antonsen godt kunne tage og svare på.

Hvis det så er sådan, at man siger, at den her traktat ikke skal vedrøre dagligdagens problemer, at den ikke skal vedrøre de problemer, vi står i til halsen, at den skal vedrøre alt mulig anden luftig snak, jamen så kan man jo vedtage det. Så siger jeg bare, at så tror jeg ikke på, at den offentlige debat virkelig vil løfte sig.

Jeg håber nu at få et konkret svar fra fru Charlotte Antonsen på de tre spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Fru Charlotte Antonsen siger, at det jo ikke er det mest folkelige. Jeg mener ikke, fru Charlotte Antonsen bidrager til at gøre det mere folkeligt, hverken med det, fru Charlotte Antonsen svarede her fra talerstolen, eller med det forslag til vedtagelse, der er fremsat.

Det, vi i Dansk Folkeparti forsøger at få regeringen og flertallet for EU-politikken herinde til, er over for befolkningen at agere med en større grad af ærlighed i stedet for at fortsætte årtiers EU-politik her i landet, som drejer sig om, hver gang der er nogle store forandringer på vej i EU-samarbejdet, så at give det indtrykket af, at der ikke er det store på vej, og det går nok, det er bare for at demokratisere lidt, og vi gør det lidt mere hensigtsmæssigt hist og pist.

Alle og enhver, der arbejder med det her, kan se, at man tager syvmileskridt frem i EU-samarbejdet i forhold til mere integration, i forhold til flertalsbeslutninger, hvor man skal kunne stemme genstridige mindretal ned i stedet for at have besværligheder med afstemningsregler, hvor man skal have Europa-Parlamentet mere ind på banen, for det har i højere grad en sammensætning, der er til gunst for de store lande i forhold til de små lande osv.

I stedet for at sige tingene, som de er, og så sige, at det har vi vedtaget, for det synes vi er en god idé. Vi får lidt mindre indflydelse i Danmark, de store lande får lidt større indflydelse osv. Sig det dog, som det er, i stedet for at putte det ind under en masse flotte fraser.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Keld Albrechtsen leverede jo sådan set svaret på sit eget spørgsmål, nemlig at der sidder for mange bureaukrater i EU – i hvert fald på nogle områder. Et af de områder, hvor Venstre synes, der sidder for mange bureaukrater og for få politikere, er landbrugsområdet. Der vil vi gerne have europaparlamentarikerne ind. Vil hr. Keld Albrechtsen være med til at sikre, at europaparlamentarikerne også får indflydelse på landbrugspolitikken?

Det konkrete eksempel, hr. Keld Albrechtsen var heroppe med, er jo netop på landbrugsområdet, hvor der er nogle regler om pesticider og grænseværdier. Er det ikke rigtigt?

Er den vej, man så skal gå, netop ikke at sætte politikerne ind og træffe de politiske beslutninger? Er det derfor ikke en god idé også at sætte en valgt politiker i spidsen for både Ministerrådet og Kommissionen? Får man så ikke noget, som i højere grad er folkeligt forståeligt i EU-samarbejdet?

Til hr. Kristian Thulesen Dahl: Altså uanset hvad der bliver sagt, vil jeg nu fastholde, at klare regler er mere folkelige end uklare regler, og det, traktatændringerne i meget høj grad drejer sig om denne gang, er altså at skabe klarhed og enkelhed, så befolkningerne kan se, hvad det handler om. Selvfølgelig også effektivitet. Som jeg var inde på i min tale, vil det, at EU-samarbejdet bliver effektivt, og at der er en kortere proces, fra et forslag fremsættes, til det vedtages, jo også være noget af det, som spiller en rolle i befolkningens øjne. Man kan se, at der kommer noget ud af samarbejdet.

Hr. Thulesen Dahl vil jo normalt gerne være med til f.eks. at bekæmpe kriminalitet. Hvorfor så ikke gøre det på effektiv vis i EU-samarbejdet ved at give EU yderligere beføjelser på det her område?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Med sin store viden om EU-spørgsmål burde fru Charlotte Antonsen holde sig for god til at svare uden om mit spørgsmål, for hun ved jo godt, at når det gælder retten til at fremsætte forslag om beskyttelse af dyrene og maksimale transporttider, så tilhører denne ret alene Kommissionen, og derfor er det i den sammenhæng fuldstændig ligegyldigt, om Europa-Parlamentet bliver inddraget eller ej.

Kl. 18.05

Fru Charlotte Antonsen ved jo godt, at spørgsmålet om det indgreb, der vil ødelægge vores drikkevand, afgøres i en komité, hvor Europa-Parlamentet jo ikke kan komme ind, for det er administrative komiteer, og det ved fru Charlotte Antonsen godt. Det er hemmelige møder, som embedsmændene holder, hvor de træffer deres afgørelser, uden at nogen parlamentariker, hverken fra nationale parlamenter eller fra Europa-Parlamentet, er inddraget.

Det gælder jo også godkendelse af GMO og kemikalier og Kommissionens beslutning om, at den ikke vil fremsætte et lovforslag om vurdering af kemikalier. Derfor burde der ryddes totalt op i dette bureaukrati, og så svarer fru Charlotte Antonsen udenom og siger, at så skal man til at inddrage Europa-Parlamentet. Jamen det kan vi da godt diskutere, men det hjælper bare ingenting i denne her sammenhæng.

Derfor vil jeg gentage mit spørgsmål: Vil fru Charlotte Antonsen støtte, at Danmark rejser krav om sådanne konkrete garantier?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Vil hr. Keld Albrechtsen være med til at rydde op? Vil hr. Keld Albrechtsen være med til at rydde op i dyretransporterne? Vil hr. Keld Albrechtsen være med til at rydde op i drikkevand og pesticidgrænseværdier?

Problemet i dag, som hr. Keld Albrechtsen i øvrigt udmærket ved, fordi hr. Keld Albrechtsen har været EU-ordfører for Enhedslisten i mange år, er, at disse spørgsmål ligger inden for landbrugspolitikken, og landbrugspolitikken er det eneste store område, hvor Europa-Parlamentet

ikke har nogen indflydelse. Hr. Keld Albrechtsen kan altså ikke benægte, at når der kommer politisk indflydelse på et område og der kommer åbenhed om diskussionerne, viser det sig i hvert fald i praksis på en lang række andre områder i EU-politikken, at så er der større lydhørhed over for befolkningens opfattelse og befolkningens ønsker.

Ønsker hr. Keld Albrechtsen at gøre noget ved de her spørgsmål, så er hr. Keld Albrechtsen altså også nødt til at styrke det europæiske samarbejde og inddrage politikerne mere på landbrugsområdet.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil bare sige til fru Charlotte Antonsen, at hvis den danske befolkning bliver sat over for valget mellem på den ene side at få lov at være med til at vælge en formand for EU og på den anden side få rent drikkevand, så er jeg ikke i tvivl om, hvad den anser for at være mest relevant.

Det, der er det interessante, når vi diskuterer EU's fremtid, når vi diskuterer forfatning, og når vi diskuterer konvent, er: Hvad er det, der er det vigtigste at få slået fast? Nu er vi så ude i en stor diskussion, om det skal være en formand, hvor meget formanden skal have i løn, og hvad ved jeg, hvilket efter vores opfattelse ikke er det mest relevante.

Derfor vil jeg på vegne af Enhedslisten fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget henstiller til regeringen, at den i EU-konventet arbejder for,

- at indføre en effektiv miljø- og sundhedsgaranti, der sikrer medlemslandene ret til at forbyde salg og anvendelse af GMO, pesticider, giftige kemikalier m.v., som kan skade sundheden eller miljøet,
- at indføre en EU-offentlighedslov, som reelt indfrier de mange løfter om aktindsigt og åbenhed, som blev lovet med Amsterdamtraktaten,
- at EU's medlemslande sikres en traktatfæstet ret til at opretholde eller indføre offentlig drift af institutioner, serviceydelser samt ret til at afvise udliciteringer og privatiseringer,

- at de udemokratiske regler i EU's komiteer afskaffes, og der indføres stemmeregler på linje med dem, der eksisterer i Rådet,
- at et kommende EU-charter ikke hindrer, at sager om Unionens og medlemsstaternes overholdelse af menneskerettighederne altid kan indbringes for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol som sidste og afgørende instans, og
- at arbejde for at få indført regler for kontrol med lobbyisternes virksomhed i Unionen.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 58).

Den fg. formand (Grete Schødt):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Kl. 18.10

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Den var jo i hvert fald kemisk rensset for et eneste ord om forbedring af demokratiet og effektiviteten, så det kan jo ikke komme bag på nogen, og det i hvert fald ikke er noget, som Venstre kan stemme for.

Jeg må altså have lov til at gentage – det godt kan være, at hr. Søren Søndergaard ikke har været EU-ordfører så længe for Enhedslisten – at når man ser på EU-samarbejdet, er der altså en klar sammenhæng mellem de ønsker, befolkningen har til EU-samarbejdet, og de beslutninger, der træffes, især på de områder, hvor det folkevalgte element, nemlig Europa-Parlamentet, har indflydelse. Derfor fatter jeg ikke, at hr. Søren Søndergaard, hvis han ønsker en bedre kemikaliepolitik, og hvis han ønsker en anden dyretransportpolitik, så ikke vil gå op og sige ja tak til at give Europa-Parlamentet større indflydelse på landbrugsområdet. Det er jo sådan, demokratiet fungerer.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Hr. Søren Søndergaard for en kort bemærkning, og det er tredje og sidste gang i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg synes, det er utroligt, at fru Charlotte Antonsen kan sige her, at Enhedslistens forslag ikke indeholder noget om demokrati.

Der er f.eks. det, vi havde om komiteerne. Vi synes virkelig, det er et demokratisk fremskridt, at man ikke kan få ting igennem komiteerne,

uden at der er flertal for dem. Vi synes jo, at det burde være sådan normalt, men sådan er det jo ikke i EU.

Er det ikke et enormt demokratisk fremskridt, at en befolkning i EU kan få lov til at sige: Vi vil ikke have pesticider i drikkevandet, vi vil ikke have det ene og det andet, og så få lov at gennemføre det? Er det ikke et enormt demokratisk fremskridt, hvis den danske befolkning får retten til at sige nej til giftigt drikkevand?

Vi synes, det er et fantastisk demokratisk fremskridt, hvis den ret bliver givet, og problemet er, at det er den ret, der er under angreb.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Søren Søndergaard svarer desværre ikke på spørgsmålet.

Det, jeg spørger om, er: Vil hr. Søren Søndergaard, vil Enhedslisten være med til at skabe større demokrati i EU ved at give det folkevalgte Europa-Parlament større indflydelse på landbrugspolitikken, så vi fremover kan se i en større sammenhæng, hvad befolkningerne ønsker af EU-samarbejdet, når vi taler pesticidrester, når vi taler dyretransport? Eller vil man kun tale udenom og snakke om, at man skal have lov at bladre i ministrenes bøger, eller hvad ved jeg? Demokrati, åbenhed er jo også det, der sikrer, at politikerne gør, som befolkningen ønsker. Men det er det måske ikke for Enhedslisten?

Den fg. formand (Grete Schødt):

Så er vi tilbage i ordførerrækken. Hr. Henrik Dam Kristensen.

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg synes, det er vigtigt, at vi i debatten om fremtidens EU holder os for øje, hvad det egentlig var, der gjorde, at konventet blev nedsat, og at hele debatten tog fart.

Det var stats- og regeringschefernes møde i Laeken, hvor de ud over at beslutte konventets nedsættelse også stillede en række spørgsmål, som konventet skal svare på. Det er spørgsmål, som spænder lige fra, hvordan det kan være, at det projekt ikke er blevet et folkeligt projekt, over til, hvordan vi nu skal fungere i et samarbejde med 25 lande. Faktisk synes jeg, at der var meget selverkendelse i de spørgsmål, som stats- og regeringscheferne valgte. Vi skal altså i konventet forsøge at give svar på de udfordringer, som vi står over for.

Jeg vil starte med at give seks hovedoverskrifter, som Socialdemokratiet synes er helt afgørende.

For det første skal der ikke være nogen tvivl om, at det er helt afgørende, at vi får et mere demokratisk EU, og det vil sige, at på alle leder og kanter skal der være mere demokrati. Der skal være flere flertalsafgørelser og dermed også mere indflydelse til Europa-Parlamentet.

KL 18.15

Så skal vi sørge for, at EU er synlig og effektiv på det udenrigspolitiske område og endelig selvfølgelig viser åbenhed og gennemsækelighed i hele samarbejdet.

Vi skal sikre, at samarbejdet bliver brugt til at skabe flere og bedre job, og at der er social tryk-

hed. Og endelig som noget ikke helt uvæsentligt skal denne traktat, forfatningstraktat, som det forhåbentlig ender med, være læsbar, så almindelige mennesker også kan forstå, hvad det her går ud på.

Konventet er undervejs ind i en afgørende fase, det bliver mere og mere tydeligt. Den skepsis, nogle havde fra starten, må man sige, er gjort til skamme. Det er selvfølgelig korrekt, som statsministeren sagde indledningsvis, at regeringskonferencen ikke er i gang. Konventet overleverer på et eller andet tidspunkt et udkast til regeringscheferne, som så går i gang med regeringskonferencen. Men dog må man sige, at det begynder at ligne en form for forløber til en regeringskonference, al den stund at en række lande har valgt at sætte deres udenrigsminister i konventet som regeringsrepræsentant.

Jeg tror ikke, meget travle udenrigsministre vælger at prioritere konventet, hvis ikke de troede, at det nyttede noget. Så vi er altså i gang med noget, som jeg tror vil få stor betydning også for regeringskonferencen.

For os er det selvfølgelig helt afgørende, at det ender med, at vi får et bedre EU end det, vi har i dag. Vi skal have mere demokrati, som jeg sagde indledningsvis. Det er vigtigt at understrege, at samarbejdet skal bygge på respekten for nationalstaternes identitet. Vi skal hele tiden være klar over, at EU som sådan ikke kan noget selv. EU kan kun det, som nationalstaterne vil give EU lov til.

Vi skal have et mere demokratisk EU. Det betyder også, at der skal være en tydeliggørelse af kompetencen. Et af de argumenter, man ofte har hørt i debatten, har været, at vi bliver taget skive for skive og flyttet til Bruxelles. Det må vi gøre

mere præcist og klart, at det vil vi ikke acceptere.

Vi ønsker også, at de nationale parlamenter skal stå mere centralt, når vi er færdige med denne debat, og at de nationale parlamenter har en rolle at spille i forhold til EU-samarbejdet.

En af de ting, som har været diskuteret meget, har været udpegning af en kommissionsformand. Det synes jeg er vigtigt. Det er med til at give en større bredde. Kommissionen bliver styrket. Det har jeg ingen problemer med.

Den anden store diskussion, der har været på de institutionelle områder, har været med udgangspunkt i Frankrig og Tysklands forslag om, at der skal vælges en præsident. Jeg vil gerne sige, at min indgangsvinkel til denne debat er, at vi skal have skabt en mere stabil situation, og at vi skal sikre, at medlemsstaterne stadig væk føler ejerskab.

Jeg tager ikke som sådan afstand fra at vælge en formand, men jeg vil gerne have svar på, at vi med det ikke bare får skabt en ny institution, som nu skal konkurrere med mange embedsmænd over for Kommissionen og Europa-Parlamentet. Det er for mig helt afgørende, hvis det kan være med til at skabe mere stabilitet med en valgt formand, at vi så samtidig sikrer, at medlemsstaterne inddrages. Derfor mærkede jeg mig meget statsministerens indledende ord netop på det her område. Det synes jeg var helt afgørende.

Endelig vil jeg slutte med at sige, at med 25 medlemslande er der for mig ingen tvivl om, at hvis EU skal være en dynamisk faktor i hverdagen, som både er i stand til at løse de problemer, vi skal have løst i Europa, og som kan spille en rolle i den globale diskussion, så kræver det, at vi har flere flertalsafgørelser. Jeg vil egentlig vende det på hovedet og sige, at det kun er i helt specielle situationer i fremtiden, vi bør have enstemmighed. Der er selvfølgelig steder, hvor det er så ømfindeligt, at vi er nødt til at have det, men flertalsafgørelser må være reglen.

Målet for konventets arbejde, som forhåbentlig er færdigt omkring sommer, er, at så tager stats- og regeringscheferne fat, og efterfølgende skulle vi gerne have et EU, som er mere folkeligt, og som er i stand til at løse de store udfordringer, som Europa står over for.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg kunne forstå, hvis man foreslog flertalsafgørelser på nogle helt bestemte områder, hvor der

var en mulighed for konkret at argumentere for, at der ville det være fornuftigt, f.eks. på mindstesatser for selskabsskat. Men at gå ind for afskaffelse af vetoretten som almindeligt princip og rettesnor i internationalt samarbejde er da en underlig tankegang. Men lad nu det ligge.

Jeg vil godt spørge hr. Henrik Dam Kristensen, hvorfor man har valgt en fremgangsmåde, hvor man går til møde med statsministeren, uden at de EU-kritiske partier deltager i det møde? Jeg blev senere hen meget venligt indbudt af statsministeren til et separat møde, og det takker jeg meget for, og statsministeren og jeg havde en overordentlig hyggelig samtale. Ikke desto mindre sidder flertalspartierne og ordner tingene for sig selv. Man inddrager ikke unionsmodstandernes bevægelser, og man tager efter min opfattelse ikke hensyn til de konkrete forslag, vi kommer med.

Kl. 18.20

Så kan man jo godt forudse resultatet. Så bliver det en folkeafstemning til sin tid, hvor der på forhånd er 40 pct. på den ene side og på forhånd 40 pct. til den anden side, og så ved vi ikke, hvordan det går. Men vi ved med sikkerhed, at det bliver endnu en traumatisk oplevelse for mange mennesker i Danmark.

Hvorfor gør man det på den måde? Det spørger jeg hr. Henrik Dam Kristensen om, for det forstår jeg simpelt hen ikke.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hr. Henrik Dam Kristensen og Socialdemokratiet har sammen med andre partier, herunder regeringspartierne, forfattet et forslag til vedtagelse, men jeg synes, der er noget, der modarbejder, havde jeg nær sagt, hinanden i det forslag.

Hr. Henrik Dam Kristensen understregede også heroppe for et øjeblik siden, at nu skal man have flere flertalsafgørelser. Det er da en mere befriende klar tale end det, vi hørte fra fru Charlotte Antonsen omkring det. Der havde det et eller andet med demokratiet at gøre.

Men altså flere flertalsafgørelser. Det er jo noget, der umiddelbart trækker magt og indflydelse væk fra nationalstaten, det er klart. Hvor man nu sidder med en ret til at sige nej og så regulere på nationalplan, så er det noget, man overfører til EU, og der kan man med et flertal nedstemme f.eks. Danmark.

For så at reparere lidt på det, eller måske er det ikke derfor, siger man, at der skal være »bedre rammer for inddragelse af de nationale parla-

menter.« Man laver altså en skade, og det siger hr. Henrik Dam Kristensen helt åbenlyst heroppefra, man giver mere magt til EU, som træffer afgørelse med flertal. Ergo kan Danmark blive stemt ned, Folketinget kan blive stemt ned på sin holdning. Og så skal man i øvrigt »prøve at inddrage det nationale parlament mere«?

Der er flere andre ting, som på den måde fuldstændig modarbejder hinanden og viser, at det er en øvelse, hvor man i virkeligheden prøver at balancere det her igennem, så selvmodsigende er det.

Ærlighed kommer man nok længst med, og på et eller tidspunkt tror jeg også, at befolkningen finder ud af, hvad det er for et mummespil, man i virkeligheden er i gang med her, hvor man forsøger at give indtryk af noget andet, også i forslaget til vedtagelse, end det, man reelt gør.

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg er fuldstændig enig i det sidste, hr. Kristian Thulesen Dahl sagde, nemlig at med ærlighed kommer man længst. Det synes jeg ikke altid er det, der præger modstanderne. De er meget gode til, synes jeg, retorisk at skyde os andre motiver i skoene. Det har vi også set eksempler på her i dag.

Jeg skal ikke på den måde beslutte, hvem statsministeren inviterer. Jeg vil bare sige, at når vi bliver inviteret, så kommer vi gerne. Jeg så da også gerne, at vi tog en diskussion med hele Folketinget. Men jeg vil også godt spørge: Helt ærligt, hvor meget tror hr. Kristian Thulesen Dahl, at det kommer til at nytte? Er der noget, der bare ligner skyggen af en chance for, at der kan bygges bro over til Enhedslisten og Dansk Folkeparti, som jo har det her som et politisk stunt indimellem også at være imod? Det tror jeg ikke på.

For at være helt ærlig: Vi kan da også spille hinandens tid med en hel masse møder, og jeg deltager gerne, men det skulle undre mig meget, hvis viljen til at nå et resultat var til stede, også fra den modsatte side.

Jeg vil godt sige omkring flertalsafgørelser til hr. Keld Albrechtsen: Dette samarbejde er så fyldt af, at kun når vi er gået et skridt videre og har lavet flertalsafgørelser, så har det rykket. Også rykket, tror jeg, set med hr. Keld Albrechtsens briller og øjne.

Jeg har så ofte kunnet bruge eksemplet med hele miljøområdet. Hvordan vi ofte fra dansk side ønskede at få sat miljø på dagsorden, men

konstaterede, at fordi der var enstemmighed, så skete der ikke noget. Så tog vi mod til os her i Danmark og sagde ja til også her at få flertalsafgørelser. Og så – uanset hvordan man vurderer det – er det nu lykkedes at få miljø til at stå højt prioriteret i det europæiske samarbejde. Internationalt set er det os, der driver værket.

Hvis man bare ønsker lidt, der kan være med til at løse problemerne, og de problemer vi står over for i den kommende tid, så kan man ikke have et samarbejde, hvor den, der vil mindst, hele tiden er den, der kan bestemme. Så bliver vi nødt til i et demokrati at have flertalsafgørelser.

Det har vi i øvrigt også herinde i huset. Vi som politikere er vel egentlig godt nok tilfredse med, at vi tager debatten, og på et eller andet tidspunkt konkluderer vi debatten, og så stemmer vi om det. Hvis vi så ikke har fået ret, så fortsætter vi med at prøve på at få det frem. Det er vel ikke anderledes, end vi kender det her fra huset. Som vi kender fra alle mulige andre demokratiske fora.

Kl. 18.25

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Ja, så lykkedes det endnu en gang hr. Henrik Dam Kristensen at køre den danske EU-debat af sporet. Han vil godt deltage i nogle møder, selv om det er spild af tid. Det er jo en fantastisk udtalelse. Allerede før debatten er i gang, erklærer hr. Henrik Dam Kristensen, at den er spild af tid, og at vi jo alligevel ikke kan blive enige.

Jeg vovede faktisk pelsen med et udspil i mit eget parti for at få en dialog og en debat. Men jeg kan forstå på hr. Henrik Dam Kristensen, at en dialog og en debat på tværs af lejrene i EU-debatten her i Danmark på forhånd er spild af tid.

Men det er da en ærlig melding, fuldstændig ærlig melding, der kommer her fra Socialdemokratiet. Klog var den ikke. Men jeg kan da tilsikre hr. Henrik Dam Kristensen, at hvis det skal være på den måde, så kan han godt få en debat på den gamle måde med skyttegrave og alt muligt. Men han skal ikke komme og sige, at det var os, der ønskede den. Det skal han ikke komme og sige. Vi har forsøgt.

Jeg fremlagde også et papir for statsministeren med en række konkrete forslag. Jeg spurgte Venstres ordfører, om man overhovedet ville drøfte konkrete forslag med os. Det ville hun ikke svare på. Men hun var dog mere høflig i sin afvisning end hr. Henrik Dam Kristensen.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg skal betro hr. Henrik Dam Kristensen, at når vi taler EU-stof, er det ikke et politisk stunt, vi er ude i. Tværtimod, det er virkelig både med forståen og med hjertet, vi taler, når vi ser en farretuende udvikling i det EU-samarbejde, vi deltager i.

Og så den hast, hvormed hr. Henrik Dam Kristensen og forslagsstillerne til forslaget til vedtagelse også lægger op til, det skal gå med hensyn til en ny forfatning med valgte præsidenter.

Spørgsmålet er jo nu, om vi skal have én eller to, jeg ved ikke, om vi skal have nogen. Hele det scenarie med klar tale om flertalsafgørelser, fordi man sammenligner med huset her.

Jeg må sige til hr. Henrik Dam Kristensen, at huset her er et parlament i en nationalstat, i en suveræn nationalstat, hvor vi taler det samme sprog i hele landet, hvor vi har demokrati og folkestyre, som vi forstår folkestyret, hvor det kan betale sig at lade sig inddrage.

Hvor man kan følge med i debatten i aviser, man kan se tv om aftenen på sit eget sprog, man skal ikke have folk i tolkebokse for at finde ud af, hvad den anden siger, og hvor forhandlingerne foregår ude i korridorerne på sprog, som en stor del af befolkningen slet ikke kunne deltage i, hvis de overhovedet var til stede dér, hvor man forhandlede.

Vi taler om noget helt andet, når vi taler om et EU-samarbejde. Vi taler jo ikke om nationalstat, det går jeg da ud fra. Men selvfølgelig, hvis man lægger til grund, at vi taler om EU som en nationalstat, så skal man selvfølgelig sammenligne med huset her osv., det hr. Henrik Dam Kristensen er ude i. Så er det bare, jeg siger: Så lad os få den helt ærlige tale.

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Jo, vi var da godt nogle, der huskede udmeldingen og i øvrigt også kvitterede for den og desværre måtte konstatere, at hr. Keld Albrechtsen ikke kom særlig langt i sit eget parti. Det synes jeg så var ærgerligt, men det var jo resultatet af det.

Jeg deltager gerne i møder. Jeg deltager gerne i diskussioner. Jeg bruger gerne kræfter på, at vi kan finde hinanden, så lad os prøve det. Men det, hr. Keld Albrechtsen og til dels også hr. Kristian Thulesen Dahl nærmest prøvede at foregøgle, var, at det kan lade sig gøre at lave en eller form for nationalt kompromis, som også

dækker Enhedslisten og Dansk Folkeparti. Dét sagde jeg bare: Lad nu være med at putte blå i øjnene på de mennesker, der skulle være så let-sindige at sidde og følge debatten på det her tidspunkt af dagen. Det ved vi jo godt ikke kan lade sig gøre, og at det i øvrigt heller ikke for noget af de to partier er politisk ønskeligt.

Må jeg sige til hr. Kristian Thulesen Dahl omkring flertalsafgørelser: Den måde, hr. Kristian Thulesen Dahl netop her argumenterede på, var netop den måde med, at vi kan bare ordne alting selv i Danmark. Vi behøver sådan set ikke at blande os i alt det andet.

Må jeg sige til hr. Kristian Thulesen Dahl: Med hensyn til at bekæmpe terrorisme, international kriminalitet, med hensyn til miljø og det indre marked, så kan det kun foregå i et samarbejde, og kun foregå i et samarbejde i Europa. Og skal der være drev i det, skal vi nå de mål, vi gerne vil, så bliver der nødt til at være flertalsafgørelser i et samarbejde, som forhåbentlig nu skal rumme 25 lande.

Jeg vil bare sige, at de steder, hvor vi gennem historien har set, at vi har fået flertalsafgørelser, er der så mange eksempler på, at det har været med til at løse problemer, har været med til at gøre EU til et mere dynamisk samarbejde, som fokuserer præcist på at løse de reelle problemer, der er.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Hr. Keld Albrechtsen for en kort bemærkning, og det er tredje og sidste i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Henrik Dam Kristensen er så aggressiv og stridbar, at man virkelig skal gøre en alvorlig indsats for at beherske sig for ikke at slå over i samme stil. Men det skal jeg så ikke desto mindre gøre. Det er jo også min jyske natur.

Kl. 18.30

Dengang hr. Poul Nyrup Rasmussen var statsminister, havde vi den ordning, at når der skulle forhandles traktat, så blev alle partier indbudt. Vi fremlagde alle sammen vores forskellige ideer. Vi prøvede at finde ud af, om der var en fællesmængde, som vi alle sammen kunne arbejde for. Så kunne det godt være, der var noget, det endte med, at vi ikke kunne blive enige om. Det synes jeg sådan set var en meget god ordning. Den har Socialdemokratiet så lagt væk, efter at man er kommet i opposition. Det er lidt mærkeligt.

Jeg vil gerne spørge: Burde vi i virkeligheden ikke gribe det anderledes an? Burde vi ikke sætte os ned og spørge, hvad der kunne være i en fællesmængde? Kunne vi f.eks. blive enige om, at vi skal have en vandklausul i traktaten, så landene kan beskytte deres drikkevand? Hvis vi kunne blive enige om det, eller der i det mindste var et flertal for det i Folketinget, så kunne det komme ind i et dansk udspil.

Så kan det være, det ender med, at hr. Henrik Dam Kristensen sammen med statsministeren til sidst vedtager nogle ting, som vi andre måske ikke er enige i. Men hvorfor ikke vælge den metode, spørger jeg hr. Henrik Dam Kristensen, i stedet for den konfrontation, Socialdemokratiet nu har lagt op til?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu argumenterer hr. Henrik Dam Kristensen så for, at det er sådan, at enten har man ingen flertalsafgørelser, eller også har man flertalsafgørelser på hele dynen. Det er jo det, hr. Henrik Dam Kristensen gør sig til talsmand for, at der skal være flertalsafgørelser som den absolutte regel på alle områder.

Så siger jeg: Så flytter man demokrati og folkestyre fra nationalstaterne og dermed magt over til EU, men man kan ikke i EU etablere den form for demokrati og folkestyre, som vi har i nationalstaterne. Derfor taber man noget, man udhuler noget. Så er der også det, som jeg tillod mig at sige i min første korte bemærkning til hr. Dam Kristensen, i forhold til forslaget til vedtagelse på den måde, at man siger, at i øvrigt vil man styrke nationalstaterne og de nationale parlamenters rolle.

Man starter altså med at lave et kæmpe problem i forhold til demokrati og folkestyre, og så kommer man halsende bagefter med noget. Hvis det var sådan, at det, hr. Henrik Dam Kristensen præsenterede for os i dag, var, at det var på et helt afgrænset sæt områder, man skulle have flertalsafgørelser, mens enstemmighed selvfølgelig blev fastholdt på alle andre områder, så var det et helt andet udgangspunkt. Men det er ikke det, hr. Henrik Dam Kristensen præsenterer. Det er, at flertalsafgørelser efter Nice-traktaten og efter den kommende forfatnings-traktat er det, EU opererer under, og enstemmighed er væk.

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg må sige til hr. Keld Albrechtsen, at jeg er ked af at blive fortolket som stridbar. Jeg ville hellere fortolke det som engagement i forhold til nogle lidt provokatoriske spørgsmål, som jeg synes var spændende at forsøge at svare præcist på. Men man kan jo diskutere, hvornår det er stridbart, og hvornår det er engagementet, det dukker op.

Jeg vil godt sige, at jeg ikke vil påtage mig ansvaret for, på hvilken måde der bliver indkaldt til møder. Det kan og skal ikke være mit ansvar. Jeg vil gerne endnu en gang kvittere for det, jeg også klart gav udtryk for før, at de steder, hvor det kan lade sig gøre at mødes, så lad os da gøre det, men lad være med at postulere, at det kan lade sig gøre at lave et nationalt kompromis, som også indeholder Enhedslisten og Dansk Folkeparti, omkring en fremtidig europæisk politik. Det kan det ikke, og det skal det nok heller ikke.

Må jeg sige til hr. Kristian Thulesen Dahl: For det første sagde jeg nu meget præcist indledningsvis, at flertalsafgørelser må blive reglen i et nyt samarbejde med 25 lande, men så er det helt klart, at der også er områder, som er af en sådan karakter, at her kan der ikke være flertalsafgørelser. F.eks. hvis vi i fremtiden skal ændre traktaterne. Man kan jo ikke have flertalsafgørelse om, hvorvidt et land kan sende sine soldater i krig osv., der kan være en række af sådanne områder, men hovedprincippet skal være flertalsafgørelser.

Men jeg synes, at hr. Kristian Thulesen Dahl trækker debatten i en forkert retning eller faktisk trækker den lidt nedad, når han siger, at vi har demokrati og måden at gøre det på i Danmark, og man kan ikke sammenligne det, der foregår i Europa, med det.

Det ved jeg nu ikke, om man ikke kan. Man kan jo ikke have det sådan, at hele Folketinget skal deltage i det europæiske samarbejde, og alle andre landes parlamenter også skulle det. Vi er jo nødt til at finde en eller anden mekanisme, så vi kan håndtere det – alene i forhold til landenes størrelse og den slags ting.

Men hvis Danmark skal have indflydelse på ting, som er helt afgørende for os som miljø, forbrugerbeskyttelse, indre marked osv., osv., så må det foregå i en konstruktion, som gør, at vi har indflydelse i forhold til vores lands størrelse, og så må man erkende, at skal der ske fremskridt

på nogle af de områder, kan det kun ske ved, at der er flertalsafgørelser.

Første næstformand (Svend Auken):

Ja, og så er det hr. Thulesen Dahl som ordfører.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg spekulerer på, om der overhovedet kan ske noget i EU, hvis nu Giscard d'Estaing, eller hvem det kan være, stiller sig i spidsen for et forslag, som vil meget mere EU, og som Folketingets flertal vil afvise.

Kl. 18.35

Jeg spekulerer, for når man har fulgt processen også omkring konventets arbejde, så virker det, som om Folketingets store flertal vælger at vejle stemningen: Hvad er på vej? Hvad er det, de andre lande eller i hvert fald deres ledere måske vil forsøge at gennemtrumfe? Hvad er det, konventets præsidium vil, som i meget høj grad sidder og regerer hen over hovedet på konventsmedlemmerne?

Så prøver man at lægge sig i slipstrømmen, måske med det formål, at når konventet bliver færdigt med sit arbejde til juni eller oktober, eller hvornår det måtte være, og man præsenterer noget fra regeringskonferencen, så kan man sige: Se, hvad sagde vi? Det flugter jo meget godt med vores linje.

Så kan man bagefter prøve at bilde befolkningen ind, at det må være, fordi der er lyttet til danske synspunkter. Men i virkelighedens verden handler det om, at Folketingets flertal har taget bestik af, hvad der er på vej. Nå, der kommer en præsident, skal vi så ikke have to? Fler-talsafgørelser? Ja, det bliver reglen. Det siger vi så, vi ønsker.

Vi ved godt, at linjen er klar. Man udvider ikke bare i bredden, hvad der kunne være fornuftigt nok at gøre, man udvider også det europæiske samarbejde i dybden, nemlig med mere integration, mere suverænitetstafgivelse fra nationalstaterne osv., osv., og så siger man, at det er så vores politik. Når det bliver en kendsgerning på et senere tidspunkt, kan man sige: Hvad sagde vi? Det var jo det, vi selv kæmpede for, så kan vi da ikke sige nej til det senere hen.

Så kommer der en folkeafstemning om en ny forfatningstraktat, der indeholder mange af disse ting, hvor man vil sige, at det har Danmark kæmpet for, og det er fornuftigt, ellers kan vi ikke have nogle miljøregler, der er nogenlunde fornuftige osv., osv.

Vores udgangspunkt er et andet. Det er, at hvis man skal have et EU-samarbejde i fremtiden, som er fornuftigt, som er folkeligt forankret, hvor der er sikkerhed for, at man også får noget igennem ved folkeafstemninger, fordi folk gerne vil det, så skal man have et slankere EU.

Man skal have et EU, hvor det er fint, der bliver flere medlemmer, men man skal samtidig sige, at jo flere medlemmer der kommer, jo færre politiske områder skal EU selvfølgelig varetage ud fra den tese, at demokrati og folkestyre er noget, der findes på nationalt plan. Det er ikke noget, man kan have på EU-plan. Der kan man kun reparere på nogle elendigheder. Man kan prøve at skabe noget i retning af, at vi får nogle bilag lidt hurtigere eller lign., så vi har en mulighed for at råbe vagt i gevær og håbe, at der er nogle journalister, der opdager det, så vi også får indblandet befolkningen, inden det er for sent og direktivet er vedtaget og det er blevet lov også i Danmark. Derefter har vi i Folketinget kun én mulighed, nemlig at vedtage et direktiv. Gør vi det ikke, så bliver det lov i landet alligevel.

Så vi kan reparere på nogle ting. Men grunden til, at det er så farligt at overføre for meget kompetence, er, at det kan kun efterfølgende blive et reparationsarbejde i forhold til demokrati og folkestyre.

Derfor skal vi have sat nogle bremseklodser for denne udvikling. Vi skal have sikret, at det er et slankere EU, hvor man så gerne inden for dette slankere EU kan diskutere, om effektive mekanismer så også er flertalsafgørelser. Så er det nemlig på et afgrænset sæt områder, hvor vi er enige om, at det må EU tage sig af, men ikke videre.

Det, der sker nu, er, at man bare udvider EU. Måske ikke efter salamimetoden, hvor man tager en skive ad gangen, som der var en, der sagde tidligere heroppefra, nej, man tager en halv salami på én gang, så er det også meget nemmere. Og så kan vi håbe, at der går 3-4 år, inden man kommer rendende igen med tanker om, at der skal laves en ny traktat.

Jeg mener, det er jo ikke lang tid siden, man forhandlede den sidste traktat, den forrige traktat, traktaten før den, og det viser jo, at hver gang man gør det, så siger man til befolkningen, at den lige skal stemme ja, for der sker ikke mere lige rundt om hjørnet, hvorefter man går i gang med at lave det næste arbejde.

Vi er ret overbeviste om, at det her vil være ødelæggende også for den folkelige opbakning,

nationalstaten får endnu et skud for boven, vi mister endnu en gang suveræniteten i forbindelse med det, der er på vej. Det kan vi se af de udkast, der ligger. Man diskuterer de første 16 artikler på et konventionsmøde, hvor hvert konventionsmedlem får, er det 2 minutter, til at kommentere hele dynen, og så påstår man, at nu har man haft en rigtig god konventionsdebat. Herefter kan formanden konkludere, at det ser godt ud, og det kan vi så arbejde videre med. Det er ikke holdbart.

Men man vil selvfølgelig bruge det konventionsarbejde til efterfølgende at sige: Se, hvor vi har inddraget nationale repræsentanter. Men vi ved jo godt, hvordan det foregår i realiteten. Nogle kan påstå, at det går da meget godt og der bliver lyttet lidt, men så hører vi fra andre, at det er meget, meget begrænset, i hvilket omfang man forsøger at komme også skeptikere i møde i forbindelse med konventionens arbejde.

Jeg skal derfor på baggrund af dette og på baggrund af, at regeringen efter vores opfattelse ikke arbejder i den retning, som også vil have folkelig opbakning i Danmark i form af at sikre den danske suveræniteten, de danske muligheder også fremover, fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at regeringens opbakning til en EU-forfatning med det indhold, som tegner sig, trækker EU i den gale retning, og at regeringens opbakning hertil sker uden folkelig forankring.

Folketinget skal derfor opfordre regeringen til at revurdere sine forslag til ændring af EU.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 59).

Første næstformand (Svend Auken):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se foran). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingerne.

Kl. 18.40

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg kan ikke lade være med at notere mig også i den debat, der var før, at her ser vi et eksempel på, at med et venligt smil og med en venlig stemmeføring bliver der med få ord fortalt, at de EU-venlige partier ikke har tænkt en eneste selvstændig tanke. De løber bagefter alle de andre dernede. Det er jo måden, hr. Kristian Thulesen

Dahl startede det her på. Og så henviser jeg bare til den diskussion, vi havde omkring aggressivitet osv. før

Så får vi eksempler på, at vi skal have et slankere EU. Det lyder meget godt. Hvor er det så, at EU ikke skal arbejde hen imod? Det andet, vi får eksempler på, er, at nationalstaten mister suveræniteten.

Jeg vil stille hr. Kristian Thulesen Dahl et spørgsmål: På en hel række områder, som rækker ud over landegrænser, vi kan tage miljø, vi kan tage bekæmpelse af international terrorisme, kriminalitet, der er mange eksempler, mister Danmark da suveræniteten ved at deltage i et samarbejde om at løse det? Havde Danmark nogen suveræniteten at miste? Danmark havde ikke nogen som helst mulighed for at få indflydelse på den forurening, der stiger op fra Ruhrdistriktet, men fordi vi deltager i det her samarbejde, kan vi nu få mulighed for at få indflydelse på det. Det er da at få indflydelse i stedet for at miste.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg nævnte ikke et ord om før, at hr. Henrik Dam Kristensen var aggressiv. Det gjorde jeg ikke. Jeg tog det faktisk som udtryk for, at hr. Dam Kristensen var engageret i debatten. Det synes jeg da bare er dejligt. Jeg tror, det var en debat, hr. Dam Kristensen havde med hr. Keld Albrechtsen, det er fair nok. Så kan hr. Keld Albrechtsen gå op og mene, at der var aggressivitet i stemmeføringen. Jeg synes bare, at der var udvist et engagement. Det kan jeg godt lide. Jeg kan godt lide den stil der. Så der er ingen kritik af det fra min side i hvert fald.

At nationalstaten mister suveræniteten er jo åbenbart. Det er åbenbart. Vi afgiver suveræniteten efter grundlovens bestemmelser om at afgive suveræniteten i et nærmere bestemt omfang. For nogle af os kan det efterhånden være svært at finde ud af, hvad det nærmere bestemte omfang består af, og specielt med den forfatning, som tegner sig, kan det være endnu sværere at finde ud af, hvornår det her præcis handler om at afgive suveræniteten.

Alene den diskussion, der bringes på bane med, at det nu skal være i EU-forfatningen, man tilkendegiver, hvad EU skal tage sig af, hvad der skal være delt kompetence, hvad der skal være national kompetence, er jo at vende tingene fuldstændigt på hovedet. Jeg mener altså, at udgangspunktet er den danske grundlov, hvoraf det fremgår, at man kun kan afgive suveræniteten

til noget andet end nationalstaten, altså ud af nationalstaten, hvis det er i nærmere bestemt omfang. Så det at man nu lige pludselig i EU-forfatningen har behov for at skrive, hvad der er dens suverænitet, viser, hvad det er for en glidebane, man er på vej ud ad i forhold til det her.

Første næstformand (Svend Auken):

Det er hr. Henrik Dam Kristensen først. Og derefter fru Charlotte Antonsen og hr. Lars Barfoed.

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg vil meget gerne holde fast i debatten om at miste suverænitet. Hr. Kristian Thulesen Dahl anfægtede ikke alle de eksempler, jeg er kommet med, så jeg skal ikke gentage dem omkring miljø, terroristbekæmpelse osv.

Må jeg spørge hr. Kristian Thulesen Dahl helt konkret: På alle disse områder, hvor problemerne rækker over landegrænser, hvordan kan man da miste suverænitet ved pludselig at få indflydelse på noget?

Hvis vi ikke havde EU-samarbejdet, havde vi jo i dag ingen indflydelse på andre landes svineeri med miljø, som f.eks. også rammer Danmark via luftforurening. Vi havde ingen indflydelse på en hel række ting, som vi har fået indflydelse på, fordi vi deltager i dette EU-samarbejde.

Vil hr. Kristian Thulesen Dahl ikke anerkende, at problemerne i moderne tid meget ofte rækker ud over landegrænser og kræver internationale løsninger? Og når man deltager i løsningen af dem, får man i realiteten tillagt en kompetence, som man ellers ikke ville have.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Thulesen Dahl hævder, at han gerne vil bygge bro mellem ja- og nejsiden. Har hr. Thulesen Dahl noget konkret at byde på? Det jeg kan se med konventsarbejdet, og uanset hvad man kan sige om, hvor mange nationale parlamentarikere, der deltager, og hvor repræsentativt det er, så kan man i hvert fald sige, at det arbejde, der foregår nu forud for traktatændringen, er åbent.

Det, jeg kan se, er, at der ikke er lagt op til, at der skal mange nye politiske emner på bordet. Der er ikke lagt op til, at vi skal afgive suverænitet på en masse områder. Det eneste område, jeg kan se, der måske kan blive tale om, at vi overdrager noget mere til EU, det er kriminalitetsbekæmpelsen. Er det det område, hr. Thulesen Dahl er bange for? Har man overhovedet noget,

man kan komme jasiden i møde med? Det lyder nærmest, som om man er imod alt, hvad der rører sig.

Kl. 18.45

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg kunne forstå på hr. Kristian Thulesen Dahl, at det var vigtigt, det sagde hr. Kristian Thulesen Dahl i hvert fald i sit indlæg, at vi får afgrænset EU's beføjelser, og så kan vi inden for de beføjelser diskutere, om der skal være flertalsafgørelser osv. Det er sådan set et rigtigt synspunkt.

Så forstår jeg bare ikke, hvorfor hr. Kristian Thulesen Dahl et øjeblik efter siger, at det er helt forkasteligt, at vi nu taler om, at man i EU's forfatningstraktat skal have regler om kompetencefordeling, for det er jo sådan noget, siger hr. Kristian Thulesen Dahl, der skal stå i grundloven i Danmark. Jeg forstår simpelt hen ikke sammenhængen i de to udtalelser.

Er hr. Kristian Thulesen Dahl ikke enig i, at det netop er nyttigt, at vi nu i EU's forfatningstraktat får nogle klarere regler om kompetencefordeling? Det er jo netop det, hr. Kristian Thulesen Dahl efterlyser, når der bliver bedt om, at vi skal have afgrænset EU's beføjelser.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Kristian Thulesen Dahl for at svare. Derefter er det først hr. Keld Albrechtsen.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hr. Dam Kristensen efterlyser et eksempel på, hvor jeg netop mener, det er vigtigt at holde fast i den nationale suverænitet – dér var hr. Dam Kristensen. Jeg vil godt nævne retsområdet som eksempel; flygtningeområdet, reglerne om familiesammenføring. Vi har nogle konkrete diskussioner kørende i netop disse uger, hvor der ligger forslag, som kan undergrave de regler, vi har vedtaget her i Folketinget. Det skete mod nogles stemmer, men på demokratisk vis. Man er endda gået til valg på det og har fået noget igennem, som vi kan se vil blive undergravet, hvis man ophæver det danske forbehold på retsområdet, så vi bliver underlagt risikoen for flertalsbeslutninger. De vil påbyde os at have nogle regler her i Danmark, som vi ikke ønsker, og som et folketingsflertal ikke ønsker. Jeg tror, at selv Socialdemokratiet har indset, at der er et klart ønske om reglerne i den danske befolkning.

Det er bare et eksempel, der viser, hvor vigtigt det er at få det afgrænset, for der er altså nogle områder, hvor det er vigtigt. Selv om man kan sige, at flygtningeproblematikken selvfølgelig også er noget, vi må diskutere grænseoverskridende, så er det vigtigt at opretholde national suveræniteten om så vigtigt et område, så vi kan stramme skruen, når vi mener, at der er behov for det.

Fru Charlotte Antonsen taler om at bygge bro. Må jeg minde om, at det udtryk faktisk blev brugt af jasiden. Da man tabte afstemningen om euroen, fik vi at vide, at nu skulle der bygges bro. Er der noget, man ikke gør med det, der er sket her på det seneste også i forhold til forfatningsudspillet, er det da at forsøge at bygge bro.

Så spørger fru Charlotte Antonsen, om jeg har noget at byde på, underforstået: Vil jeg nu bevæge mig fra nejsiden til jasiden? Jamen jeg troede faktisk, at det på baggrund af, at der var stemt nej, så handlede om, hvordan jasiden kunne komme skeptikerne i møde. Men jeg kan forstå, at det nu er vendt fuldstændig på hovedet, og at nej til euroen i september 2000 er kommet på så lang afstand, at fru Charlotte Antonsen nu vender det fuldstændig på hovedet.

Så til hr. Lars Barfoed: Det er da juridisk set noget mærkværdigt noget, at man i grundloven har stående, at al suveræniteten ligger i nationalstaten Danmark. Så kan man afgive suveræniteten i bestemt form, hvis der er flertal for det efter de regler, der gælder i grundloven. Så må man da krystallklart vide, hvad det er for en suveræniteten, man har afgivet. Når der nu er behov for at indskrive i en EU-forfatningstraktat, hvad Danmark har af suveræniteten, er det jo, fordi man er kommet i tvivl. Det er jo, fordi man lige pludselig har skabt en situation, hvor den tvivl – det er efter den højesteretsdom, der kom i 1998, hvor de også i præmisserne i virkeligheden måske antyder lidt tvivl om det her – nu er blevet så stor også hos hr. Lars Barfoed, at det nu er nødvendigt at ting skrives ind i en forfatningstraktat.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Keld Albrechtsen, og derefter er det fru Elisabeth Arnold for en kort bemærkning, og så er det fru Charlotte Antonsen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Kristian Thulesen Dahl fik at vide af fru Charlotte Antonsen, at der savnedes et konkret

udspil fra Dansk Folkeparti. Hvis jeg skal være hudløst ærlig, er der mere konkret i Enhedslistens forslag end i Dansk Folkepartis. Men på den anden side må man jo sige, at fru Charlotte Antonsen ikke forholder sig til noget konkret, hvis man så rejser det. Det har vi jo også set i debatten.

Derfor vil jeg godt spørge hr. Kristian Thulesen Dahl: Kunne man ikke forestille sig en fremgangsmåde? Lad os tage dyrevelfærd, dyretransporter og transporttider. Hvis vi f.eks. kunne konstatere, at der i Folketinget er et flertal for, at landene må have lov til at fastsætte en maksimal transporttid for dyrs transport af hensyn til dyrevelfærd, og det vil EU jo ikke være med til at gennemføre, så kunne det jo komme ind i Danmarks udspil til traktaten, hvis et flertal i Folketinget ønsker det.

Sådan kunne man jo gennemgå de enkelte punkter. Det kunne også være et oplæg til et samarbejde hen over ja/nejmodsætningen, for så kunne vi så at sige gennemgå hele traktaten for den sags skyld og se, hvad der var flertal for på de enkelte punkter.

Kunne det ikke være en måde, hvorpå man kunne få en ordentlig og konkret debat om de her spørgsmål?

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Elisabeth Arnold. Derefter er det fru Charlotte Antonsen, og så er det hr. Kristian Thulesen Dahl.

KL 18.50

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det er næsten synd, jeg skal til at afbryde de forhandlinger mellem hr. Kristian Thulesen Dahl og hr. Keld Albrechtsen, der nu er i fuld gang.

Men jeg vil gerne vende tilbage til hr. Thulesen Dahls ordførerindlæg eller den sidste korte bemærkning i svaret, hvor han sagde, at retsområdet var et af de områder, som Dansk Folkeparti gerne ville have, vi skulle beholde for os selv.

Nu er retsområdet jo andet og mere end flygtningepolitik. Det handler f.eks. også om kriminalitetsbekæmpelse, og jeg har stadig væk ikke i alle de mange debatter, vi har haft med hr. Kristian Thulesen Dahl på EU-området, fået noget svar på, hvordan Dansk Folkeparti vil være med til at bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet, hvis ikke det kan ske gennem samarbejdet mellem landene.

Det er da fuldstændig umuligt. Vi kan jo intet gøre, hvis ikke vi samarbejder med de lande, der er omkring os, og retsområdet er jo andet end flygtningepolitik. Det er en masse andre ting. Det handler også om inddrivelse af tilgodehavender, hvis man handler på tværs af grænserne; det har at gøre med deling af familier, ulykkelige skilsmisser osv., osv. Det har masser af betydning for almindelige mennesker, og det vil Dansk Folkeparti ikke være med til. Jeg synes, det er begrædeligt.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Sagt til hr. Thulesen Dahl: Det er jo ganske vanskeligt at bygge en bro, hvis kysten hele tiden flytter sig. Er realiteten ikke, at Dansk Folkepartis forgængere i Fremskridtspartiet i 1986 sagde ja til det indre marked, og siden har Dansk Folkeparti sagt nej, nej, nej.

Hvis Dansk Folkeparti ønsker at bygge bro, kunne vi så ikke bare få ét eksempel, hvor man vil møde os, bare ét eksempel. Der er jo meget at tage af i EU-samarbejdet.

Så til flygtningepolitikken. For det første kender vi jo ikke det endelige resultat af den flygtninge-/indvandrerpolitik om familiesammenføring, som hr. Thulesen Dahl refererer til.

Men jeg vil gerne stille et spørgsmål til hr. Thulesen Dahl. Når det, der er på vej, er, at vi fremover får 25 lande i EU, der har ordnede forhold for flygtningene, tror hr. Thulesen Dahl så, at det vil give flere eller færre flygtninge i Danmark?

Er det ikke i realiteten sådan, at hvis vi har ordnede forhold i flere lande, vil tendensen være, at flygtningene spreder sig mere, og at der altså kommer færre til Danmark?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Først til hr. Keld Albrechtsen: Jeg synes, det ville være helt fint at sætte sig ned og gennemgå de ting, hr. Keld Albrechtsen nævner. Dyrertransport er et oplagt eksempel, hvor man kunne sige det er vigtigt at fastholde nationalstatens mulighed for at agere.

Vi kunne sagtens sætte os ned i forhold til sådan en øvelse, og vi sætter gerne tid af til det. Om det så overhovedet har nogen gang på Jorden i forhold til de meldinger, hr. Keld Albrechtsen har fået på forespørgsler rettet til dem, der repræsenterer partierne bag forslaget til vedtagelse, er et helt andet spørgsmål.

Så til fru Elisabeth Arnold med hensyn til retsområdet. Forbeholdet siger, at vi fuldt og helt deltager i det mellemstatslige samarbejde på retsområdet. Det er jo lidt påfaldende at høre, at vi ikke vil deltage i noget samarbejde. Forbeholdet, vi har, går netop ud på, at vi deltager. Men vi deltager ikke, når det bliver overstatsligt, og når vi kan stemmes ned. Vi deltager på det mellemstatslige grundlag. Det synes vi er godt, for det betyder, at den udlændingeaftale, vi har lavet med regeringen, står fast, hvis vi fastholder forbeholdet, og det har vi mulighed for at bevare et flertal for her i Folketinget på baggrund af et folkeligt mandat fra befolkningen. Det synes vi er godt og rigtigt.

Så er det rigtigt, at retsområdet jo også er andet end flygtningeområdet. Men det er for os et meget centralt område, og vi vil ikke have, at svenskerne, fordi de bliver fornærmede over, hvad vi laver i Danmark, via EU skulle kunne undergrave vores ret til at bestemme, hvilke regler vi vil have her i Danmark. Det er simpelt hen så vigtigt.

I forhold til den grænseoverskridende kriminalitet har vi jo talrige gange sagt: Hvorfor starte med at øge den grænseoverskridende kriminalitet ved at fjerne grænsekontrollen og så bagefter lave et meget tæt samarbejde for at gøre noget imod den? Hvorfor ikke fortsat have en grænsekontrol for netop at forhindre grænseoverskridende kriminalitet og derudover selvfølgelig samarbejde med landene omkring os om bekæmpelse af kriminalitet? Selvfølgelig skal vi da det. Men det er jo ikke helt ligegyldigt, hvilke præmisser det sker på.

Til fru Charlotte Antonsen, som siger, at vi siger nej, nej, nej. Jamen sagen er, at vi ikke bare lader os lokke. De partier, der repræsenterer et ja i forbindelse med forskellige folkeafstemninger i Danmark, siger jo ja, ligegyldigt hvad der sker i EU, efterhånden som det bliver mere og mere EU-suverænitet på bekostning af national suverænitet. Man går bare med og siger ja til det.

Vi har sådan set et ståsted, der siger, at vi har været dybt skeptiske over for mange af de ting, der er sket. Det, der i virkeligheden har flyttet sig, er, at man er nået længere og længere væk fra vores udgangspunkt, som er sikring af nationalstaten som den ramme, der er god for demokrati og folkestyre i Danmark.

Derfor bliver vi selvfølgelig nødt til med stadig kraftigere og klarere røst at sige nej til det, vi nu kan se er på vej i en forfatningstraktat.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg synes, det er vanskeligt helt at forstå Dansk Folkepartis position, når det gælder afgrænsning af EU's beføjelser.

Vi er meget enige om, at det er vigtigt, at EU's beføjelser bliver afgrænset. Det kan være, vi er uenige om, hvor de skal afgrænses, men vi er enige om, at der skal være en afgrænsning. Det kan jo i sagens natur ikke være sådan, at alle EU's snart 25 medlemslande hver for sig skriver i deres egne forfatninger, hvor de nu lige synes, afgrænsningen skal foretages. Det naturlige er jo, at afgrænsningen af EU's beføjelser indskrives i EU's grundtraktat. Men der kan jeg forstå på hr. Thulesen Dahl, at der må der ikke stå noget om afgrænsning af EU's beføjelser.

Jeg vil gerne spørge hr. Thulesen Dahl: Hvor er det så, der skal være bestemmelse om afgrænsning af EU's beføjelser?

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Elisabeth Arnold og derefter fru Charlotte Antonsen, og så er det hr. Kristian Thulesen Dahl.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det er mig stadig uforståeligt, at Dansk Folkeparti kan hævde, at de deltager i det mellemstatslige samarbejde på politiområdet, og at de gerne vil bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet, når de stemmer imod dansk/svensk politisamarbejde på Øresundsbroen. Det er ikke til at forstå, at man skal ud at fortælle befolkningen, at Dansk Folkeparti er så meget imod internationalt samarbejde selv på mellemstatsligt niveau, at de ikke engang vil samarbejde med svensk politi på Øresundsbroen. Det synes jeg virkelig er temmelig indadvendt.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Charlotte Antonsen, og så svarer hr. Kristian Thulesen Dahl.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Thulesen Dahl svarede mig ikke på mit konkrete spørgsmål.

Tror hr. Thulesen Dahl, at det, at man får fælles ordnede forhold for flygtninge i de snart 25 EU-lande, vil give færre eller flere flygtninge til Danmark? Er tendensen ikke, at der vil komme færre til Danmark, fordi flygtningene så i lige så

høj grad vil vælge andre lande, fordi de ved, at forholdene for dem der er i orden?

Så vil jeg gerne spørge hr. Thulesen Dahl om noget andet foranlediget af det sidste svar. Det, hr. Thulesen Dahl lægger meget vægt på i sin afvisning af EU og yderligere skridt der, er suveræniteten. Hvis der nu ikke bliver tale om suverænitetsafgivelse ved næste traktatændring, vil Dansk Folkeparti så sige ja til traktatændringen? Er det det, der er det centrale, eller vil man så bare finde på noget nyt?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Først til hr. Lars Barfoed i forhold til afgrænsningen: Det, der kan være på bedding i forhold til det arbejde, der sker, er jo, at man i en EU-forfatning indskrives, hvad der er dansk national suverænitet. Hvor er det, Danmark har kompetencer? Hvad er EU's kompetence, hvad er delt kompetence, og hvad er national kompetence? Det er den fuldstændig omvendte verden, at det er i en EU-traktat, man indskrives det, når det af den danske grundlov fremgår, at alt jo er national dansk kompetence, dansk suverænitet, medmindre vi i afgrænsning og bestemt form har valgt at afgive suverænitet. Så bør det jo være nemt at finde ud af, hvad vi har afgivet af suverænitet.

Hele denne her øvelse bygger jo på, at man har gjort det så vanskeligt at se, hvad EU i virkeligheden får kompetence til og ikke kompetence til, at man føler sig nødsaget til at indskrive det i en EU-forfatning. Men det er jo den omvendte verden, når vi i virkeligheden kun burde have afgivet suverænitet i så bestemt omfang, at hr. Lars Barfoed burde kunne gå op og forklare det på 2 minutter. Men det kan hr. Lars Barfoed ikke, for det billede, der er skabt, er så mudret i forhold til, hvor magten ligger, hvor kompetencen ligger, at man nu bliver nødt til at skrive det ind i en EU-forfatning og vende tingene fuldstændig på hovedet.

Så til fru Charlotte Antonsen: Hvis der er fælles ordnede forhold i 15 lande eller 25 lande, vil det så medføre et andet antal flygtninge til Danmark? Det kan ingen jo sige noget som helst om. Vi kan da håbe, at det, som fru Charlotte Antonsen siger, vil medføre, at der kommer færre til Danmark, det håber jeg bestemt. Men jeg ønsker ikke, at vi som nationalstat skal afskære os fra muligheden for at agere selvstændigt, hvis der er et behov for det.

Hvornår kan der være det? Hvis det britiske forslag, man nu diskuterer i en arbejdsgruppe

under den britiske regering, der handler om at hjælpe i nærområder i stedet for at hjælpe i England, vinder frem, men der måske kun er 5 eller 7 EU-lande, der vil være med til det, så vil vi have, at der stadig væk skal være en national kompetence, så de lande kan gå ind i det samarbejde og lave det uden om EU's institutioner i stedet for at skulle vente på, at EU i givet fald siger, at det skal være en fælles politik på området.

Så til det der med suveræniteten. Med det, der ligger på bordet nu, kan jeg overhovedet ikke forestille mig, at der ikke er tale om suverænitetsafgivelse, men jeg kan heller ikke forestille mig, at vi, hvis man skulle finde en juridisk snørklet vej og sige, at der er et meget lille omfang af suverænitetsafgivelse, så alligevel ville kunne støtte det.

Kl. 19.00

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg vil gerne sige til hr. Thulesen Dahl, at når jeg synes, det er rigtigt, at vi får nogle afgrænsningsbestemmelser i EU's kommende forfatningstraktat omkring beføjelserne, er det da netop, fordi det ikke står klart nok, hvordan kompetencefordelingen er; det vil vi gerne have beskrevet mere klart.

Det er jo en forbedring, det må hr. Thulesen Dahl da give mig ret i, og der kan man altså ikke nå frem til noget andet resultat, end at der er behov for en mere klar kompetencefordeling, også så befolkningen ved, hvor grænserne for ens beføjelser går. Så må det da være i EU's grundtraktat, at det bliver formuleret, hvad det er, EU skal tage sig af. Det kan da ikke være i de enkelte landes forfatninger.

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Det, der fik mig til at gå ind i debatten, var hr. Kristian Thulesen Dahls forklaring på det der med suverænitetsafgivelse.

Først forklarer hr. Kristian Thulesen Dahl omkring kompetencerne, og jeg var sådan set meget enig, men så var hr. Kristian Thulesen Dahls løsning, at så skulle hver enkelt af de nuværende 15 lande og i givet fald 25 lande gå hjem og skrive det ind i deres forfatning, grundlov, og så koordinere det efterfølgende.

Er det ikke mere enkelt og mere smart, det, vi er i gang med i øjeblikket, at det laver vi i et samarbejde i konventet imellem de 25 lande, i øvrigt stort set præcis som hr. Kristian Thulesen

Dahl beskrev det lige før? Det er da den eneste fornuftige, ordentlige måde at arbejde på, og det fortæller mig, at det parti, som er rundet af nogle, der gik imod bureaukrati, nu til enhver lejlighed gerne vil opfinde en hel masse mere bureaukrati.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Er det ikke rigtigt, vil jeg spørge hr. Kristian Thulesen Dahl, at hvis man skal lave en kompetencefordeling mellem det overstatslige niveau og medlemslandene, må man stille medlemslandene lige og sige, at alle medlemslandene har nogle nationale suveræniteter og nogle nationale kompetencer, som er deres, og så har det overstatslige niveau en kompetence, som er deres.

Den glidebane, som hr. Kristian Thulesen Dahl har beskyldt jupartierne her i Folketinget for at betræde og beglide i årevis, standser man nu ved at sige, at nu laver vi en klar kompetencefordeling. Vi kan så være enige eller uenige om, hvor snittet skal ligge, men det må da være sådan, at en klar kompetencefordeling da må være det, som hr. Kristian Thulesen Dahl har ønsket.

Hvis man ikke vil sige, at medlemslandene skal stilles frit, betyder det så, at medlemslandene skal have forskellige kompetencer i forhold til det overstatslige niveau, at man så skriver ind i Traktaten, at Frankrig har én slags kompetence, Tyskland en anden slags kompetence og Danmark en tredje slags kompetence. Ville det ikke være temmelig ejendommeligt?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Der er helt åbenlyst en fuldstændig grundlæggende forståelseskluft mellem dem, der argumenterer for EU som sådan et retssubjekt, EU som den udfarende kraft, og så mig og Dansk Folkeparti, der taler om nationalstaten som rammen, nationalstaten som udgangspunktet, nationalstaten som den udfarende kraft. Der er en helt klar forståelseskluft.

For jeg tænkte også selv, lige da jeg hørte det der med kompetencekataloget, at det lyder da egentlig smadder godt, så får vi lige skrevet ind i klar tekst på en A4-side, hvad der ligger hvor. Men så har man fundet ud af, at det kan man ikke, og derfor er hr. Henning Christophersen, der også sidder i konventet som statsministerens personlige repræsentant, for længst gået væk fra den tanke.

Så er jeg begyndt at spekulere mere over det, og sagen er jo, at hvis man respekterer nationalstaten og nationalstatens suverænitæt, kan man jo ikke skrive ind i en EU-forfatning, hvilken kompetence nationalstaten har, for så giver det sig selv, at nationalstaten som udgangspunkt har al suverænitæt, al kompetence, og det, som nationalstaten så ikke har af suverænitæt eller kompetence, er det, nationalstaten af egen drift i overensstemmelse med sin forfatningsmæssige tradition og tekst, altså hvad der står i grundloven, har valgt at overføre til et andet organ, her EU.

Men så giver det jo heller ingen mening, at man bagefter i EU-forfatningen skriver, hvad der så resterer ovre i nationalstaten, for det er jo alt det, der ikke specifikt er angivet i Traktaten som EU-kompetence. Og når man så alligevel vil skrive det ind i en EU-forfatning, er det altså, fordi – og det er dér, forståelseskløften kommer ind – at man sætter sig i EU's sted og siger, at det er EU, der er udgangspunktet over for nationalstaten, hvor vi andre kigger omvendt. Vi siger, at det er nationalstaten, der er vores udgangspunkt, det er dér, vi ser verden fra. Og så kigger vi på EU som det sted, hvor man så nationalt har valgt efter sin forfatning, sin traktat, sin grundlov, at overføre bestemte kompetencer, og så bør det også fremgå krystalklart, hvad det er, man har overført.

Det er den forståelseskløft, der er, og det er jo åbenlyst, at vi ser tingene ud fra to helt forskellige udgangspunkter: nationalstaten eller EU.

KL. 19.05

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Lars Barfoed som ordfører.

Lars Barfoed (KF):

I Det Konservative Folkeparti hilser vi med meget stor tilfredshed, at Folketinget i dag får lejlighed til at diskutere EU's fremtid. Jeg vil gerne starte med at sige, at jeg synes, at det er meget vigtigt, at Den Europæiske Union på dette tidspunkt i historien får en ny grundtraktat. Det er der behov for af mange grunde.

Men inden jeg tager fat på selve den del af det, som vedrører den nye grundtraktats indhold, vil jeg godt sige om den debat, som jeg synes vi skal have og har i dag og skal have i de kommende år, indtil en ny grundtraktat er vedtaget, at det er altså af stor betydning for debattens seriositet og indhold, at det netop bliver en debat om indholdet. Og der er det forstemmen-

de, at vi allerede her i dag i virkeligheden kan se, hvordan visse politiske kræfter har valgt på forhånd at forsøge at mistænkeliggøre debatten, mistænkeliggøre indholdet af Traktaten, mistænkeliggøre de traditionelle EU-tilhængeres motiver ved f.eks. at forvrænge begreber.

Det er sådan noget med – og man mærker jo tydeligt, at det bliver taktikken fra de traditionelle EU-modstanderes side – at man skal forsøge at fordreje nogle begreber. F.eks. hører vi hele tiden, at det er meget betænkeligt, at EU nu skal have en valgt præsident. EU har en præsident i dag. På engelsk hedder formand president; der er slet ikke noget nyt i det. Men man bruger sådan nogle begreber til at forsøge at forskrække vælgerne.

Man forsøger også at sige, når vi taler om forfatningstraktat, at så er det en forfatning, så er det det samme som en grundlov, og så er det i virkeligheden noget, der skal træde i stedet for den danske grundlov, som om der var sådan en europæisk statsdannelse på vej. Det bruger man så til at hævde, at det er os traditionelle tilhængere, som er uærlige, når det i virkeligheden er modstanderne, der på den måde allerede har startet en meget uærlig debat. Jeg synes, det er forstemmende, at vi allerede skal opleve det her i dag.

Men om grundtraktaten: Ja, der er vigtigt, at vi får en ny grundtraktat. Den Europæiske Union har jo været en kæmpesucces. Den bidrager til fred, sikkerhed og stabilitet i Europa og til økonomisk fremgang og velfærd for Europas borgere. Men alt kan jo gøres bedre, og vi må nok sige, at traktaterne efterhånden er blevet ganske komplicerede og uigennemskuelige for folk.

For mange borgere er EU noget meget fjernt. EU bliver også af mange opfattet som et samarbejde, der ikke er tilstrækkelig demokratisk. Og beslutningsprocesserne i Den Europæiske Union kunne godt gøres mere effektive og er ikke, som de fungerer i dag, tilstrækkelig åbne.

Dertil kommer så udvidelsen, som vi kan forvente i 2004 med 10 nye lande, der dramatisk vil ændre Den Europæiske Union fra 15 til 25 medlemslande, og senere kommer flere jo til. Det vil stille endnu større krav til en struktur, der er effektiv.

Der er også mange, ikke mindst her i Danmark, der frygter, at Den Europæiske Union er sådan en glidebane, hvor der ikke er nogen ende på, hvad Den Europæiske Union skal tage sig af, og altså at der ikke er nogen begrænsninger for

EU's beføjelser. Også det stiller krav til os om, at vi får struktureret tingene og får klargjort reglerne på en bedre måde, end tilfældet er i dag. Derfor er der brug for at få vedtaget en ny grundtraktat, der skaber en mere effektiv beslutningsproces, større åbenhed, som sikrer nærhedsprincippet bedre og ikke mindst også slår fast, som det også er tilfældet i dag, at EU altså er baseret på et såkaldt legalitetsprincip.

Det kan man jo allerede høre i debatten her at man åbenbart ikke rigtig er klar over. Vi hørte f.eks., hvordan Dansk Folkeparti har den opfattelse, at udgangspunktet ikke er en nationalstat, men når vi vedtager regler om EU's beføjelser, så tager vi udgangspunkt i EU's forfatning, og så er det EU, der afsætter rammerne for beføjelserne.

Sådan forholder det sig jo ikke. Forholdet er netop det, at det er vigtigt, det har vi også slået fast i den nye grundtraktat, at EU kun har beføjelser, når der er hjemmel til det i EU's Traktat. Ellers er det selvfølgelig fortsat nationalstaterne, der har beføjelserne på alle de områder, hvor de ikke udtrykkelig er tillagt EU i den nye forfatningstraktat.

Kl. 19.10

Så skal vi i øvrigt, samtidig med at vi gennemfører alle disse forbedringer i Traktaten, sørge for at bevare de mange værdier, der er i EU, for det er jo, som jeg sagde indledningsvis, sådan, at EU er en kæmpesucces, og derfor skal vi fastholde de resultater, der er opnået, fastholde den fornuftige balance, der er i EU mellem små og store lande, den fordeling, der er mellem EU's institutioner, når det gælder magten i EU.

Jeg forstår, at min taletid er udløbet, så jeg vil slutte med at sige, at jeg håber på, at vi kan få en seriøs debat, og jeg håber, at vi kan forstå at bygge bro, i hvert fald i den forstand, at vi ikke i debatten omkring EU forsøger at mistænkeliggøre hinandens motiver, men tager en seriøs debat om, hvad EU's grundtraktat reelt skal indeholde.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Lars Barfoed i, at vi skal have en seriøs debat, og det var derfor, jeg var så ked af, at andre ordførere fra jasi den kom med den konfrontationslinje, som vi har oplevet.

Så vil jeg godt stille hr. Lars Barfoed et konkret spørgsmål for netop at komme ind i en seri-

øs debat. Nu fik vi oplyst, at der kun må lovgives i EU på de områder, hvor Traktaten nøjagtig tillader det. Skal det forstås sådan, at Det Konservative Folkeparti nu er indstillet på at afskaffe gummiparagraffen?

Hidtil har det jo netop været sådan – desværre, må jeg sige til hr. Lars Barfoed – at EU selv har bestemt, hvor EU kan lovgive. For hvis EU ikke har haft en konkret traktatbestemmelse at henvise til, har man brugt gummiparagraffen. Jeg forstod på hr. Lars Barfoed, at han ikke var indstillet på, at den trafik skulle fortsætte.

Se, hvis det er på den måde, vi kan komme ind og diskutere, så er der jo basis for en konkret debat, hvor vi måske endda på vigtige punkter kan være enige i Folketinget, måske endda alle partier. Og jeg så da overordentlig gerne, hvis det kunne være tilfældet på en række konkrete områder.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Lars Barfoed for at svare.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg vil gerne sige om gummiparagraffen eller artikel 308 i Traktaten, at det er også min opfattelse, at det er problematisk, at den paragraf har været anvendt så meget, som tilfældet har været. Jeg tror, at inden for de sidste 10 år har den bestemmelse været anvendt ca. 800 gange til at gennemføre regler i EU uden for Traktaten, og det synes jeg er betænkeligt.

Jeg ville nok også være betænkelig ved helt at afskaffe muligheden for i visse situation at gennemføre bestemmelser i henhold til en form for gummiparagraf, fordi der jo kan være forhold, der ikke er forudset i Traktaten, og derfor må der godt være en eller anden undtagelsesmulighed for i nogle særlige situationer at gennemføre regler, som man ikke har forudset, eller tiltag, som man ikke har forudset i Traktaten.

Men jeg ser meget gerne, at man overvejer mulighederne for at stramme op på anvendelsen af artikel 308. Det er jo også sådan, at en af arbejdsgrupperne – arbejdsgruppen om kompetencefordeling, der har været nedsat under forventet – netop har udarbejdet en række forslag til en opstramning af anvendelsen af artikel 308, og det synes jeg er noget, vi fra dansk side skal se nærmere på, om vi ikke kunne følge op på konklusionerne fra den arbejdsgruppe.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Men vil hr. Lars Barfoed så ikke medgive mig, at når man erkender fra konservativ side, at det er nødvendigt at gå ind at se på gummiparagrafen, så ville det have været mere kløgtigt af regeringen, hvis man havde indbudt samtlige partier til sammen at gå ind i den drøftelse, for hvis det er et spørgsmål, der er almindelig enighed om, det, at der skal ske en opstramning, er det mig ubegribeligt, at man så fra jasiden starter med at ville forhandle det alene med sig selv.

Det er især ubegribeligt, hvis det fra jasiden er en hensigt at kunne gå ud til befolkningen og præsentere et dansk forhandlingsudspil, som så mange som muligt på så lang en strækning som muligt ville stå bag ved.

Kl. 19.15

Men det kan være, det slet ikke er strategien. Det kan være, man koncentrerer sig om et smalt udspil, hvor man siger: Vi repræsenterer – forhåbentlig – et flertal i befolkningen. Det er ikke stort, hvis det er der, men det kører vi efter.

Det kan man jo gøre. Men netop fordi vi kan have den her dialog, synes jeg, det er en besynderlig måde, man fra regeringspartierne side har grebet det her an på.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Nu taler hr. Albrechtsen om jasiden kontra nejsiden. Jeg anvendte i mit ordførerindlæg bevidst begrebet de traditionelle jasigere og de traditionelle nejsigere, for jeg synes egentlig, at vi skal begynde at bevæge os lidt væk fra det der med ja- og nejsigere, for er det egentlig længere nogen, som er nejsigere? Det er i hvert fald meget få. Det er muligt, at hr. Albrechtsen er det, men ellers er det meget få.

Jeg tror, at de fleste efterhånden indser, at Danmark har sin plads i Den Europæiske Union, så det er ikke længere til diskussion. Spørgsmålet er nu, hvordan vi skal udforme EU's traktat, og hvilken politik der skal føres i EU, men det er ikke et spørgsmål om, at der er en jaside og en nejside.

Men når ikke alle har været inddraget på samme måde – og jeg skal i øvrigt ikke redegøre nærmere for, hvilken forhandlingsstrategi der er lagt fra regeringens side, det må regeringen nærmere redegøre for – når der har været forskellige grupper af partier indbudt på forskellige tidspunkter, er det jo, fordi vi med de meldinger, der hidtil har været, f.eks. fra Enhedslisten, med

hensyn til indretningen af Den Europæiske Union, må opfatte det sådan, at det er umuligt at finde en enighed mellem Enhedslisten og f.eks. Det Konservative Folkeparti om, hvordan vi skal indrette Den Europæiske Union.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det er da meget sandsynligt, at det er umuligt, men det er da ikke det udgangspunkt, man starter med.

Med hensyn til det konkrete spørgsmål, som jeg stillede fru Charlotte Antonsen, som i virkeligheden handler om opdelingen mellem den udøvende og den lovgivende magt, så kan man sige, at EU-Kommissionen har tiltaget sig lovgivende magt ved f.eks. at påstå, at de kan vedtage regler i deres komiteer for giftstoffer i vores drikkevand. Det burde ikke kunne finde sted.

Og der tror jeg da egentlig godt, at vi på tværs af partierne i Folketinget kunne finde en enighed om, at man skal have sikkerhed for i Traktaten, at Kommissionen ikke kan tiltage sig lovgivende beføjelser, hvilket de helt åbenlyst forsøger på. Nu ved jeg ikke, om det så er lykkes for dem i den her sag, det må vi så se, når miljøministeren kommer hjem. Det er endnu et eksempel. Taletiden tillader det ikke, men jeg kunne nævne 30-40 eksempler uden videre, hvor vi kunne sidde og gennemgå det.

Det, der bare er min pointe, er, at man ikke har gjort dette konkrete arbejde. Man har valgt et konfrontationsudgangspunkt i forhold til nejsiden. Og det beklager jeg bare.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg vil godt sige, at jeg har lidt svært ved at forstå synspunktet om, at der skulle være valgt sådan en konfrontationslinje. Mig bekendt har også Enhedslisten været indbudt til et møde med regeringen i forbindelse med udarbejdelsen af det papir, der er undervejs, om den danske regerings udspil til konventet, så jeg forstår ikke hr. Albrechtsens beklagelser.

Enhedslisten har bestemt haft mulighed for at tilkendegive, hvilken grad af forhandlingsvilje der er til stede hos Enhedslisten. Og havde der været udtryk og synspunkter, der tydede på, at man kunne nærme sig hinanden, ville Enhedslisten da have haft mulighed for at tiltræde et sådant dokument. Men jeg tror som sagt, at afstanden er for stor.

Når det gælder proceduren i komiteerne, synes jeg da bestemt, at det er noget, som også bør drøftes, hvorledes den komitéprocedure er indrettet i dag, og om det er hensigtsmæssigt. Til gengæld synes jeg ikke, det hører til denne debat at diskutere helt konkrete politikområder som drikkevandspolitik og lignende, for så er det jo uendeligt, hvilke politikområder vi kunne tage fat på i en debat som denne. Debatten i dag er jo dog en mere overordnet debat om indretningen af EU.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Villy Søvnald som ordfører.

Villy Søvnald (SF):

I SF synes vi, der er grund til et meget højt ambitionsniveau med en klar international linje. Det gælder for os også i europapolitikken. Derfor er vi så glade for beslutningen om at udvide med 10 nye lande. Det, der står tilbage, er at komme med mere substantielle bud på, hvad vi vil med Europa.

Kl. 19.20

Jeg er enig med dem, der har sagt, at de synes, debatten indtil nu har været meget præget af proces og meget lidt af substans, netop fordi det europæiske samarbejde står over for store udfordringer, som den næste traktat skal kunne understøtte løsningen af. Eksempelvis skal EU's demokratiske underskud mindskes, og institutionerne skal effektiviseres. EU skal være en progressiv aktør på den globale scene, føre en aktiv civil sikkerhedspolitik og være en modvægt mod USA. De europæiske velfærdssamfund skal sikres og udvikles i en bæredygtig retning. Der skal ske et opgør med den hidtidige landbrugs- og strukturpolitik, og der skal føres en bæredygtig miljø- og forbrugerpolitik såvel i EU som globalt.

Den næste traktat skal i Danmark være demokratisk forankret gennem en folkeafstemning, hvor befolkningen ikke skal tages som gidsler ved en sammenkædning af traktatafstemning og en eventuel afstemning om de danske forbehold.

Lidt mere om åbenhed, nærhed og demokrati, der kan forkortes til ÅND. EU skal efter SF's opfattelse være et samarbejde mellem nationale stater, der har indset, at der er en række problemer, som løses bedst i fællesskab.

Forudsætningen for at skabe effektive og retfærdige fælles løsninger er, at regeringer og befolkninger tænker mere internationalt og har viljen til at sætte international solidaritet over national egoisme.

Det kan kun lade sig gøre, hvis de europæiske befolkninger oplever EU-samarbejdet som legitimt og demokratisk forankret. Kravet om åbenhed, nærhed og demokrati er ikke kun et retfærdigt krav, men også en forudsætning for, at EU fremover kan fungere effektivt og handlekraftigt.

Det er vores opfattelse, at EU lider af et demokratisk underskud, og det er en af de største trusler mod det, der efter vores opfattelse er et nødvendigt europæisk samarbejde. Derfor ønsker SF, at Danmark langt mere offensivt stiller krav om åbenhed, nærhed og demokrati.

Jeg vil sige lidt om det punkt, der drejer sig om EU som en global aktør. Efter vores opfattelse er et styrket udenrigspolitisk samarbejde i EU helt nødvendigt, både som en modvægt mod den totale amerikanske dominans på verdensscenen, hvilket jo bliver kraftigt understreget i de her dage, og også som en modvægt mod de multinationale og transnationale virksomheders dominerende indflydelse.

Derfor er det så vigtigt at styrke EU's udenrigspolitiske samarbejde. På samme måde er det vigtigt, at EU definerer en ny sikkerhedspolitik, hvor EU altovervejende bør basere sin sikkerhedspolitik på civile virkemidler, hvor hovedelementerne er bistand, social stabilitet, retssikkerhed og diplomati.

Vi skal også samarbejde om flygtninge. EU's samarbejde om flygtninge må være et fælles anliggende baseret på global ansvarlighed og anstændighed. Det centrale for EU må være at reducere flygtningestrømme ikke ved at lukke grænser, men ved i sin handels-, udenrigs- og bistandspolitik at sikre økonomisk, uddannelsesmæssig og social vækst.

Vi synes fra SF's side, det er lidt underligt, at der er sådan en loge af partier, som statsministeren har udnævnt til noget særligt og kaldt sammen til en diskussion. Til spørgsmålet om, hvorvidt SF er et ja- eller nejparti, vil jeg bare sige, at det vil afhænge af, hvad vi bliver spurgt om. Sådan er det med mange andre af livets forhold, at vi siger ja eller nej, når vi ser, hvad indholdet er.

Jeg skal derfor runde af med på SF's vegne at fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget opfordrer regeringen til i konventet og i EU's institutioner at arbejde for

- at EU-samarbejdet forbliver et samarbejde mellem nationalstater, der har indset, at en række problemer løses bedst i fællesskab, og som har viljen til at sætte international solidaritet over national egoisme,
- at EU-samarbejdet udvikles, så åbenhed, nærhed og demokrati gør beslutningerne så gennemskuelige, at de europæiske befolkninger ser EU-samarbejdet som legitimt og demokratisk forankret,
- at EU påtager sig ansvaret som global aktør ved at påtage sig en ledende rolle i opbygningen af et stærkt internationalt retssamfund baseret på bæredygtig udvikling,
- at EU fremskynder markedsadgang til udviklingslandene og konsekvent arbejder for en fuldstændig afvikling af landbrugsstøtteordningerne i EU,
- at EU aktivt understøtter udbygningen af solidariske velfærdsmodeller, sikrer fuld beskæftigelse og et højt socialt beskyttelsesniveau samt et højt beskyttelsesniveau for arbejdsmiljøet, og
- at EU-samarbejdet er så fleksibelt, at lande fortsat kan stå udenfor på områder, der ikke tilhører samarbejdets kerneområder.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 60).

Første næstformand (Svend Auken):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se foran). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Kl. 19.25

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne komme med en fuldstændig uforbeholden ros til SF for den ordførertale.

Efter at have haft en debat, der fuldstændig slavisk fulgte de gængse skyttegravskrige med fløjene som indædte modstandere af alt, hvad der sker på europæisk plan, og så fire partier i Folketinget, som er positive, kommer der her et udtryk for, at nu er der altså et parti, der tænker sig om, et parti, der tager udgangspunkt i den reelle verden, og som faktisk er på vej – vi ved ikke hvorhen, men jeg tør næsten ikke sige noget for ikke at provokere forfærdelige ting nu. Men guldvægten havde været fremme, det var der overhovedet ingen tvivl om.

Jeg synes, det, hr. Villy Søvndal sagde, var meget spændende, og det var næsten alt, ord til andet, som Det Radikale Venstre også kunne støtte. Det forslag til vedtagelse, der er fremsat, er jo også meget på linje med det, som de fire partier har fremsat.

Jeg har blot et enkelt spørgsmål til hr. Villy Søvndal. Der blev talt meget om demokratisk underskud, og det er vi meget enige om at der er mange problemer med. Men jeg vil gerne spørge, hvordan SF stiller sig til at lade Europa-Parlamentet få indflydelse på landbrugspolitikken. Jeg vil også gerne spørge hr. Villy Søvndal om, hvordan SF forestiller sig, at de nationale parlamenter kan komme mere i spil i EU's politik.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg vil gerne kvittere for de pæne ord. Det giver ikke problemer, tværtimod. Vi har ikke noget ønske om at have en særlig fastlåst placering i SF, tværtimod.

Jeg synes selv, at det, der karakteriserer EU-samarbejdet, når man oplever det på tæt hold, f.eks. som delegeret ved en generalforsamling i FN, er, at i modsætning til USA spiller EU en progressiv rolle i stort set alle afgørende spørgsmål. Jeg synes egentlig, det ville være meget lærerigt for alle at prøve at opleve sådan et forløb, også for den danske regerings repræsentanter.

Så til det meget konkrete spørgsmål, nemlig hvordan vi stiller os til øgede beføjelser til Europa-Parlamentet, specielt på landbrugsområdet. Vi er betænkelige ved at overføre meget stor magt til Europa-Parlamentet, fordi vi har nogle demokratiske problemer med at få en europæisk debat til at fungere. Jeg vil ikke udelukke, at om 50-60 år er det lykkedes os, og vi vil bestemt gerne bidrage til at få en europæisk debat til at lykkes i højere grad, end tilfældet er i øjeblikket. Et demokrati forudsætter ikke nødvendigvis nærhed, men det forudsætter under alle omstændigheder en betydelig grad af kendskab til, hvad der foregår i det forum, der varetager de demokratiske ting.

Jeg tror, man skal være ekstremt veloplyst, man skal næsten bo i nærheden af en europaparlamentariker for at være oplyst om, hvad der foregår, og det er jo ikke alle, der er så heldige.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det er ikke, fordi jeg misunder hr. Søvndal rosen, den er velfortjent. Men hr. Søvndal blev jo

helt omtumlet og nåede så frem til, at EU på stort set alle områder førte en progressiv udenrigspolitik, og det havde hr. Søvnald selv oplevet ovre i FN.

Kl. 19.30

Nu tror jeg, at vi sammen havde en oplevelse omkring spørgsmålet om Iran, spørgsmålet om den måde, man forholdt sig til det regime på, og den manglende aktivitet, der skete fra de europæiske landes side, hvor lige præcis det, at man havde fået den vanvittige idé, at alt skal gå igennem EU, betød, at den danske regering, eventuelt sammen med de andre nordiske lande, ikke handlede, som de burde. Det er jo ikke det eneste område; Tjetjenien er et andet område.

Så inden hr. Søvnald bliver alt for omtumlet, så tror jeg lige, at vi skal knibe os selv i armen og konstatere, at der er en række områder, hvor EU har medlemmer, der har nogle interesser, ligesom USA har interesser, der gør, at man ikke konsekvent vil kæmpe for menneskerettighederne, f.eks. når det gælder Iran.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg føler mig nu ikke specielt omtåget, må jeg sige. Jeg synes, det var, om jeg så må sige, forventeligt. Jeg sagde ikke på alle områder. Jeg husker meget tydeligt diskussionen om Iran. Jeg tror oven i købet, at jeg selv rejste den, da vi fælles var delegerede, og det er et tilbageskridt, det er så ubetinget et tilbageskridt.

Jeg tror så også, at hr. Søren Søndergaard til gengæld må anerkende helt uden at føle sig omtåget, at når man så på de dagsordener, som også er de afgørende internationale dagsordener i øjeblikket – spørgsmålet om en international straffedomstol, spørgsmålet om konflikten i Mellempøsten, Palæstina-konflikten, spørgsmålet om Irak og om villigheden til at gå i krig uden forhandlinger, spørgsmålet om miljø og Kyoto, spørgsmålet om landminekonvention osv., osv. – var der en gryende fornemmelse af, at EU spillede en rolle sammen med latinamerikanske lande, sammen med Sydafrika, som jeg i de her spørgsmål synes var en progressiv blok. Det, jeg så synes, er meget interessant, er, at i alle de her spørgsmål er det i lodret modsætning til USA. Er det ikke også værd at notere?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg håber næsten, at hr. Villy Søvnald er lidt omtumlet af rusen og ikke helt alvorligt mener det,

han siger. Lad os nu tage et eksempel: Med hensyn til spørgsmålet om krig eller fred i Irak spiller EU en progressiv rolle. Tja, gør EU det? Eller gør de europæiske lande det? Mig bekendt er der helt tydeligt flere forskellige linjer i de europæiske lande, hvor nogle – og vi behøver ikke engang at nævne, hvem det er, de har selv underskrevet et brev – som et hundrede procent støtter den amerikanske linje, og nogle har en helt anden linje.

Det er altså ikke et fælles europæisk projekt. Det er ikke et spørgsmål om, at vi i Europa er bedre end nogle andre, eller at vi i Europa eller EU har nogle bedre værdier end nogle andre. Her er nogle skillelinjer, der går dér, ligesom der er nogle skillelinjer i andre dele af verden.

Selvfølger skal vi altid i hver enkelt sag samarbejde med dem, der har nogle fornuftige holdninger, men det er altså ikke noget, der kan gøres så enkelt op, at det er for eller imod EU eller inden for EU eller uden for EU. Sådan er virkeligheden ikke.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg kan godt forstå, at det måske kan være svært for hr. Søren Søndergaard at medgive det, men jeg synes, det er lidt underligt at lade sig fange af så dogmatisk en tilgang til verden.

Jeg er ikke ude på at skamrose noget, som jeg ikke synes fortjener at blive skamrost. Men jeg synes, at man skal være ret dogmatisk fastlåst, hvis man ikke noterer, at i de afgørende store spørgsmål spiller EU i dag hovedsagelig en progressiv rolle i modsætning til andre landes dagsordener, og at det er en vigtig ting at notere sig, for der ligger en mulighed for alliancer mellem lande, der har et progressivt syn på at indgå internationale aftaler, sådan som EU har det på en række områder, ligesom en gruppe af latinamerikanske lande, hvor der i øvrigt sker spændende ting i Brasilien og andre steder i Latinamerika, og Sydafrika har det.

Jeg synes, det er vigtigt at tænke alliancer internationalt og sikre, at en alliance også er en styrke, der er i stand til at levere et reelt modspil til den selvmorderiske kurs, som den nuværende amerikanske regering fører. Det opfatter jeg hverken som omtåget eller som en dyb forelskelse. Det anser jeg som en helt nødvendig politisk analyse, hvis man vil give et bud på, hvad der er progressivt og reaktionært i den nuværende verden.

Kl. 19.35

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jamen altså jeg kan leve med både at blive kaldt stivnakket og andet. Det betyder ingenting.

Jeg synes, at det interessante er at kigge på virkeligheden. Og skal vi have lavet en alliance i forhold til det meget store problem, der hedder en kommende krig i Irak, er det ikke en alliance, der bliver lavet med EU på den ene side og nogle andre på den anden side. Det er ikke virkeligheden. Virkeligheden er, at EU er fuldstændig splittet, at England og andre lande, inklusive Danmark, er på én side, og nogle andre lande er på den anden side. Derfor synes jeg, at det er et utroligt dårligt eksempel, når vi kigger på virkeligheden.

Så er det rigtigt, at der er nogle områder, hvor vi har set, at EU i modsætning til USA har spillet en progressiv rolle, nemlig i Kyoto osv. Det er fuldstændig rigtigt. Og det skal man da understøtte. Men at gøre det til et udgangspunkt for éns analyse mener jeg ikke at virkeligheden giver noget belæg for. Det er jo lige præcis det, vi ser i disse dage. Og jeg er sikker på, at det vil hr. Villy Søvndal også vide at gøre opmærksom på, når vi inden ganske længe skal diskutere en USA-ledet krig mod Irak.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Villy Søvndal og derefter fru Elisabeth Arnold som ordfører.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Det er jo en spændende debat og en virkelig vigtig debat i forhold til at analysere, hvor de strategiske muligheder for at lave verden om ligger.

Vi er enige så langt, at i hvert fald i nogle spørgsmål spiller EU i dag en langt mere progressiv rolle i forhold til den nuværende amerikanske administration og indgår internationale alliancer. Jeg tror, at Enhedslisten og SF er enige om, at det er vigtigt at medtage internationale alliancer, også i spørgsmål, der driver verden fremad. Det er i forhold til krigsforbryderdomstol, i forhold til landmineforbud, i forhold til prøvesprængningsforbud, og hvad ved jeg.

Jeg har udtrykt mig meget uklart – det vil jeg så godt beklage – hvis det kan opfattes sådan, at jeg ikke er opmærksom på skillelinjen i de europæiske lande i forhold til Irakkrisen. Det skal man altså være, undskyld mig, ret tungnem for ikke at have opfattet, specielt efter den danske statsministers gøren og laden på det sidste.

Jeg synes i virkeligheden, at det positive i den nuværende europæiske situation er, at vi med den danske regering og visse andre som undtagelser trods alt har en spirende selvbevidsthed blandt europæiske lande, der tør stå op mod et voldsomt amerikansk pres, selv når man får vreden armen helt derom, hvor man siger av, og bliver truet på økonomien. Det er en ny europæisk erkendelse, som jeg tror, at der kan vokse noget flot ud af i de kommende år.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg skal på Det Radikale Venstres vegne komme med mine synspunkter til statsministerens og udenrigsministerens tale.

Jeg havde oprindeligt skrevet en indledning på min tale, der sagde noget om, at nu havde vi haft den sædvanlige debat med de sædvanlige skillelinjer og de sædvanlige håbløse grøftegravinger, men som en kendt dansk tv-reklame siger: Det kan hurtigt blive en sjovere dag. Og jeg synes nok, at efter SF's ordførtale har det udviklet sig til en meget, meget interessant debat.

Det Radikale Venstre er jo efterhånden et meget EU-positivt parti, og det lægger vi overhovedet ikke skjul på. Vi prøver ikke at lyve for befolkningen. Vi går varmt ind for europæisk integration. Vi vil også gerne være med til at overlade beføjelser til EU på områder, hvor der ikke i dag er det. Vi vil meget gerne have afskaffet vores fire forbehold, så vi kan komme helt og fuldt med i samarbejdet. Vi anser europæisk integration og EU-samarbejdet for at være en utrolig vigtig brik i et fremtidigt globalt samarbejde.

Vi er klar over, at det er den eneste måde, vi kan løse grænseoverskridende problemer på. Det er den eneste måde, vi kan undgå konflikter og krige i Europa på. Og den eneste måde, vi kan få respekt for fælles værdier, er ved at lukke befolkninger ind i fællesskabet, som tilslutter sig de fælles værdier.

Vi er glade for konventsamarbejdet, som det har udspundet sig indtil nu. Det er ikke, fordi vi endnu kender det endelige resultat, for det gør vi jo ikke. Vi har også set, at der er kommet en frygtelig masse ændringsforslag, som konventet skal tage stilling til. Men selve ideen om at bede nationale parlamentarikere, repræsentanter for de enkelte regeringer om at sidde i nogle måneder og arbejde i arbejdsgrupper og gennemdrøfte forskellige problemer i fællesskab er jo en måde at få en bredere baseret traktat på end den måde, vi har haft indtil nu, hvor blot regeringsledere mødtes i snævre forsamlinger og

vedtog noget, som ikke havde været ude til en bredere debat.

Selv om debatten i konventet ikke har været bredt frygtelig meget ud i den danske offentlighed, har konventets møder været åbne, konventets papirer har været tilgængelige, og det har været muligt at følge med, hvis man overhovedet havde noget ønske om at gøre det.

Kl. 19.40

Det er rigtigt på det her tidspunkt at sige, at nu bør vi i hvert fald ikke ødelægge noget af det, som konventet kan komme frem til af endnu ukendte beslutninger. Jeg synes derfor, det er fuldstændig rigtigt, at man i første omgang, netop som vi gør i debatten i dag, siger, at der må være nogle basale ting, vi skal koncentrere os om, nemlig at der skal være respekt for fælles værdier, såsom menneskerettigheder, mindretalsbeskyttelse, respekt for retsstaten, respekt for demokratiet, at man skal respektere den nationale identitet, samtidig med at man også skal sikre, at et udvidet fællesskab kan fungere effektivt.

Der skal være en folkelig forankring, og ikke mindst i forbindelse med ønsket om folkelig forankring er det jo vigtigt, at man i en ny traktat får en klar opbygning, et forståeligt sprog, og at man slipper af med nogle af alle de mange knopskydninger, tilføjelser og parenteser, der er kommet til i tidens løb, som gør, at de nuværende traktater er ganske uforståelige for menigmand at læse. Der trænges i meget høj grad til en klargøring og en forenkling, og det ser da også ud til, at det er noget af det, der faktisk er på vej med de 16 paragraffer, der foreløbig er lagt frem af Giscard d'Estaing.

I forbindelse med ønsket om effektivitet er der kommet forskellige forslag om valgte præsidenter, om ændringer af reglerne for formandskaber osv., osv. Fra radikal side vil vi ikke lukke nogen døre på forhånd og sige, at der er modeller, som vi absolut er tilhængere af, eller modeller, som vi absolut er modstandere af. På nuværende tidspunkt vil det være halsløs gerning at låse sig fast på en bestemt model.

Vi vil nøjes med at pege på, at der er problemer, der skal løses. EU skal kunne fungere. Det skal også kunne fungere effektivt med mange medlemslande. Men vi vil også gerne bevare respekten for den nationale identitet. Vi vil også gerne bevare respekten for ligheden mellem medlemslandene, hvor man siger, at både små og store lande skal have mulighed for at deltage i formandskaberne og for at kunne sidde for

bordenden og for at deltage i gennemførelsen af EU's beslutninger.

Derfor føler vi, at det forslag til vedtagelse, som er fremsat her, som jeg selv er medforlagsstiller til, er det rigtige, hvor man tager de væsentligste punkter og overlader detaljerne om ændringer i institutionerne til et senere tidspunkt, når der foreligger et faktisk resultat fra konventet.

Vi ser frem til en fornyet debat, når vi har næste fase i processen, nemlig i forbindelse med den egentlige regeringskonference, som jo kommer på et senere tidspunkt. Det Radikale Venstre kan stemme for forslaget til vedtagelse.

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Når der tales om EU's fremtid, tales der som regel om fortsat integration, mere magt og kompetence til Kommissionen og til EU's komiteer og til Europa-Parlamentet.

Oven i det indre marked, Maastrichttraktaten, Amsterdamtraktaten og Nicetraktaten lægges der op til en EU-grundlov. Der snakkes om flere flertalsafgørelser. Tyskland og Frankrig stiller forslag på det udenrigspolitiske område, og de anbefaler, at der skal vælges en formand for Rådet osv., osv. Ud fra deisen om, at Unionen hele tiden er nødt til at udvikle sig, ellers stagnere den, driver de mest unionsivrige kræfter på for at fuldende projektet om en føderalistisk union.

Problemet med denne union er efter Enhedslistens opfattelse, at den i bund og grund er både udemokratisk og usolidarisk.

Den er udemokratisk, fordi den fjerner de politiske partiers, de nationale parlamenters og befolkningernes muligheder for at være herrer over egen skæbne. Det er EU's omkring 300 komiteer, der af hensyn til Unionens effektivitet hele tiden får overladt mere og mere magt. I disse komiteer gælder nogle regler, som er noget af det mest udemokratiske, der findes i Europa. Afhængig af, hvilken komitéprocedure den pågældende sag behandles efter, kan Kommissionen endog få gennemført sine lovforslag med et flertal imod sig.

Det usolidariske kommer til udtryk ved den markedsliberalistiske økonomi, som er grundlaget for Unionen, for det indre marked, for den fælles mønt og for Centralbanken. Her tæller prisstabilitet mere end kamp mod arbejdsløs-

hed, her sættes økonomi over miljø, her kommer væksten før menneskelige værdier.

Unionen snakker meget om bæredygtighed og social forståelse, men samtidig anbefaler man opstramninger i statens udgifter, som fører til besparelser på det offentlige velfærdssystem. Man anbefaler, at folkepensionen i langt højere grad skal være den enkeltes eget problem. Den enkelte lønarbejder skal spare op til alderdommen, for ellers skal man ikke regne med at få noget. Fanden tager de bageste, dem med de små lønninger, dem, der bliver arbejdsløse, og dem på overførselsindkomst.

Det er efter vores opfattelse EU's fremtid, hvis man fortsætter ad den markedsliberalistiske, ensprede motorvej. Uenigheden blandt unionstilhængerne handler kun om, hvor høj farten på den her motorvej skal være. Der er ikke plads til afvigelser. Men vejen er efter Enhedslistens opfattelse en blindgyde, og vi ser det som en opgave at rulle tilbage.

Kl. 19.45

Derfor fremlagde Enhedslisten også på vores møde i sidste uge med statsministeren vores forslag til EU-konventet. Det handler bl.a. om at indføre en effektiv miljø- og sundhedsgaranti, der sikrer medlemslandene ret til at forbyde salg og anvendelse af GMO, pesticider, giftige kemikalier, giftige tilsætningsstoffer og andre stoffer, som kan skade sundheden eller miljøet, at arbejde for en ny EU-offentlighedslov, som indfrier de mange løfter om aktindsigt og åbenhed i hele EU-systemet, at indføre regler om kontrol med lobbyisternes virksomhed i Unionen, at sikre EU's medlemslande en traktatfæstet ret til at opretholde eller indføre offentlig drift af institutioner, serviceydelser samt ret til at afvise udliciteringer og privatiseringer, at afskaffe de demokratiske regler i EU's komiteer og at sikre, at det kommende EU-charter ikke på nogen måde forhindrer, at sager om Unionens og medlemsstaternes overholdelse af menneskerettighederne altid kan indbringes for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Gennemførelse af sådanne krav vil betyde en tiltrængt tilbagerulning af Unionen og vil derfor blive hilst velkommen af Enhedslisten.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Jann Sjørnsen som ordfører.

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg vil gerne indlede med at sige tak til både statsministeren og udenrigsministeren for be-

svarelsen af forespørgslen her. Det er et vigtigt tidspunkt at diskutere EU's fremtid på, og det er måske især vigtigt, synes jeg, at vi fra dansk side får diskuteret, hvordan vi kan bidrage til den fortsatte proces, som fører til et nyt traktatgrundlag for EU.

Lad mig derfor indledningsvis sige, at jeg er enig i de hovedpunkter, som blev skitseret af statsministeren, for den videre proces herhjemme. Jeg er ikke sikker på, at Kristeligt Folkeparti kan være en del af de forskellige oplæg, der skal være, men det må vi se hen ad vejen. Men jeg synes selve processen og tegningen til den er udmærket, og vi vil respektere en proces som skitseret af statsministeren her, idet vi forventer, at alle partier bliver inddraget i den, og så må man se, om det kan bryde eller bære i forhold til de forskellige beslutninger, der skal tages, og oplæg, som skal finde støtte i Folketinget.

Der er ingen tvivl om, at det er tiden nu at diskutere EU's fremtid, fordi drøftelserne i EU-konventet er meget fremskredne. Efter at vi har fokuseret meget på udvidelsen af naturlige grunde ikke mindst under det danske EU-formandskab, må vi komme til det tidspunkt, hvor vi mere specifikt må koncentrere os om de drøftelser, der er i EU-konventet. Ikke at der ikke er flere udfordringer at tage fat på i forhold til udvidelsen, de er fortsat såmænd store nok endda, men EU-konventets arbejde må også vies stor opmærksomhed, fordi konventet, som jeg tror statsministeren sagde det, ganske vist ikke er en regeringskonference i sig selv – det er ikke konventet, der skal skrive traktaten – men det må forventes, at konventets udkast til en forfatningstraktat vil få stor betydning for en efterfølgende regeringskonference. Man kan sige, at konventet langt hen ad vejen går hen og bliver pennefører for en ny traktat, om end det ikke er konventet selv, der vedtager den endeligt.

Kristeligt Folkeparti har længe talt for, at det nuværende traktatgrundlag blev sammenskrevet og også forenklet. Derimod er vi ikke tilhængere af en grundtraktat eller en egentlig forfatningstraktat af to grunde. For det første fordi vi mener, at den peger i retning af en egentlig statsdannelse for EU som sådan, og det ønsker vi ikke, og for det andet fordi der også i diskussionen om forholdet mellem en ny forfatningstraktat og så det øvrige traktatgrundlag er en diskussion om, hvordan disse to slags traktater skal kunne ændres, om det skal være med enstemmighed eller med flertalsafgørelser. Vi er af den opfattelse i Kristeligt Folkeparti, at traktatgrundlaget

som sådan skal kunne ændres ved enstemmighed.

Skulle regeringskonferencen alligevel resultere i en forfatningstraktat, synes vi, det er vigtigt, at det af denne klart fremgår, at de nationale forfatninger står over EU's.

Et andet vigtigt debatpunkt for Kristeligt Folkeparti er spørgsmålet om charteret, som vi ikke mener skal indskrives i traktaten. Vi mener derimod, at EU burde tilslutte sig den europæiske menneskerettighedskonvention og kun det. De to punkter gør, også i forhold til det forslag til vedtagelse, der er fremsat af partier, der repræsenterer et flertal her i dag, at det kan vi ikke støtte i den form, det har, for det tager udgangspunkt i, at der *skal* udarbejdes en forfatnings-traktat.

Men det indeholder mange andre gode punkter også i forhold til, hvad Danmark må fokusere på i forbindelse med konventsarbejdet. Det gælder bl.a. temaer, som at de nationale parlamenter skal sikres fortsat indflydelse; det er vi enige i, og der har jo været flere forslag på bordet i den sammenhæng.

Kl. 19.50

Vi synes også, at det er vigtigt med en klarere kompetencefordeling med hensyn til, hvad medlemslandene og EU skal tage sig af. Der synes vi, at det arbejde, som Henning Christophersen har ydet i konventet, faktisk har været fint og peget i den rigtige retning. Jeg vil også godt sige, at vi fra Kristeligt Folkepartis side er villige til at drøfte flere flertalsafgørelser, så vi kommer ned i den konkrete substans.

Så mener jeg, hvad angår mange af de temaer, som statsministeren og udenrigsministeren nævnte i deres besvarelser, at Kristeligt Folkeparti kan billige det arbejde, som regeringen lægger op til. Som sagt synes jeg, at den skitserede proces videre frem er i orden, og vi vil selvfølgelig med de synspunkter, vi har, og som også her er tilkendegivet, bidrage til den fortsatte debat om, hvad der skal ske.

Men vi kan altså ikke, fordi man tager udgangspunkt i en egentlig forfatningstraktat, støtte det forslag til vedtagelse, som fire partier har fremsat. Vi vil undlade at stemme til det og dermed angive, at der er temaer i det, som vi selvfølgelig er enige i.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det er blot et opklarende spørgsmål til hr. Jann Sjørnsen: Jeg mindes at have hørt på et tidligere

tidspunkt, at Kristeligt Folkeparti var varm tilhænger af, at charteret blev indskrevet i en kommende traktat. Nu hørte jeg her for et øjeblik siden, at Kristeligt Folkeparti ikke ønskede, at charteret skulle indskrives i en kommende traktat. Nu bliver jeg forvirret, nu vil jeg gerne vide, hvad meningen er med, at Kristeligt Folkeparti har skiftet standpunkt. Kan vi få en forklaring på det?

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Vi har ikke skiftet standpunkt, så jeg ved ikke, hvor det er, fru Elisabeth Arnold har hørt det, hun har sagt. Jeg har i indtil flere debatter her i Folketinget sagt det samme, som jeg sagde i dag. Om der er medlemmer, og det er der, af Kristeligt Folkeparti, der ønsker noget andet, det kan fru Elisabeth Arnold nok finde eksempler på, men det, jeg har sagt i dag om charteret, har jeg sagt i adskillige andre forespørgselsdebatter om EU.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det statsministeren.

Det er et stort publikum.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for en god debat, en meget god debat. Nu er jeg jo i den situation, at det er så sjældent, at jeg har lejlighed til at rose hr. Villy Søvndal, så blandt de mange ting, jeg nu kunne tage fat på i denne debat, vil jeg så ile med at frembringe en ros til hr. Villy Søvndal, som jeg håber ikke vil gøre hr. Villy Søvndal urolig, men at hr. Villy Søvndal vil modtage den i den ånd, hvori den er afgivet, for jeg synes virkelig, at hr. Villy Søvndal leverede et tankevækkende og konstruktivt indlæg, som også repræsenterer en åndelig spændstighed, som man godt kunne ønske sig i den danske europapolitiske debat. Det var et godt indlæg.

Jeg har også med stor interesse studeret SF's europapolitiske oplæg, og jeg havde i øvrigt i min runde med partierne en yderst konstruktiv samtale med SF's formand, hr. Holger K. Nielsen.

Det er signaler fra SF, som jeg hilser med den største tilfredshed, og jeg ser frem til en konstruktiv dialog med SF. At hr. Villy Søvndal så ikke kunne dy sig for at stille et forstærket europæisk samarbejde op som en modsætning til USA, kan jeg ikke fortænke hr. Villy Søvndal i, og jeg skal heller ikke gå meget ind i det, for den

glæde vil jeg ikke på nogen måde fratage hr. Villy Søvndal, men blot her notere, at jeg ikke ser et stærkere europæisk samarbejde som en modsætning til USA. Jeg tror på værdien af et stærkt transatlantisk bånd og mener, at de grundværdier, der forener os europæere og amerikanerne, er stærkere end de konkrete spørgsmål, hvor der helt klart også er forskelle mellem amerikanerne og os.

Kl. 19.55

Så har nogle, vel især hr. Keld Albrechtsen, anført, at det var så mærkelig en måde, det hele er blevet grebet an på, at der var sådan en loge af partier, som havde sat sig sammen for at udforme nogle fælles synspunkter om danske holdninger til, hvad der foregår i konventet.

Jeg vil gerne understrege, at der har ikke fra min side været lagt op til nogen logedannelse her. Jeg har holdt møde med alle Folketingets partier og holder gerne flere møder med alle Folketingets partier, det vil jeg gerne understrege, men under den runde, jeg har haft, har der altså vist sig et billede, hvoraf det fremgår, at de partier, der sådan ser ud til at kunne forenes om nogle fælles positioner, altså tilfældigvis er de to regeringspartier og de to tidligere regeringspartier, Socialdemokratiet og De Radikale. Jeg tror ikke, at jeg går nogen for nær ved at sige, at det er de meldinger, der er givet. Jeg har i høj grad her baseret mig på de meldinger, som er givet fra hvert enkelt parti.

Lad mig så føje til, at sidst, jeg havde en runde med partierne om et EU-spørgsmål, gjorde jeg af praktiske grunde det, at jeg grupperede partierne, så der kom flere på en gang, det var også noget af det, hr. Keld Albrechtsen var inde på, men da mødte jeg så den reaktion fra nogle partier, at de ikke var tilfredse med det selskab, de var blevet anbragt i og set i.

Så tænkte jeg denne gang, at det vil jeg ikke høre på, så nu må hver komme for sig i hvert fald i første omgang, og så må vi høre, hvad de vil. Så var der to partier, som meget gerne ville komme sammen, og det ville jeg ikke forhindre dem i.

Jeg siger alt det her bare for at understrege, at jeg ikke har lagt op til nogen logedannelse. Jeg ønsker at samtale med alle Folketingets partier. Men jeg lytter altså også gerne til, hvem der vil være sammen, og hvem der ikke vil være sammen. Jeg synes, vi skal have en dialog om det her med hele Folketinget. Det er det, der er mit sigte.

Så vil jeg gerne sige tak til hr. Henrik Dam Kristensen for et yderst konstruktivt indlæg. Hr. Henrik Dam Kristensen rejste spørgsmålet om den reform af formandskabet i Det Europæiske Råd, som man kunne forestille sig, og jeg takker for, at hr. Henrik Dam Kristensen viser åbenhed over for at gå ind i disse overvejelser.

Hr. Henrik Dam Kristensen understregede nødvendigheden af, at sådanne nye konstruktioner ikke fører til nyt bureaukrati. Disse betragtninger er jeg fuldstændig enig med hr. Henrik Dam Kristensen i, og jeg synes, det er et aspekt, vi skal interessere os meget for i de videre drøftelser om det her.

Men til hele denne debat om positivt at overveje en valgt formand for Det Europæiske Råd vil jeg godt anføre et par synspunkter, som jeg synes man bør inddrage i disse videre overvejelser.

Jeg synes, det er utrolig vigtigt at bevare balancen mellem de forskellige institutioner i EU. Vi har som lille land ikke mindst en stærk interesse i at have en kommission, som har en stærk kompetence til at sikre, at fælles regler bliver overholdt af både små og store lande.

Der er i konventets arbejde stærke ønsker om at styrke Kommissionens formand ved et mere direkte valg af Kommissionens formand. Nogle vil have, det skal foregå i Europa-Parlamentet, vi er nogle andre, der har foreslået, at det kunne foregå i et særligt valgkollegium, men under alle omstændigheder går tankerne i retning af at styrke Kommissionen og Kommissionens formand.

Her synes jeg, at alle bør tænke på, at hvis det sker, så er det altså vigtigt også at sikre, at Rådet og Det Europæiske Råd, det forum, hvor nationalstaterne er samlet, får en tilstrækkelig stærk position sammenlignet med Kommissionen, så vi sikrer balancen. Det vil efter min mening være betænkeligt kun at styrke den ene institution. Det synes jeg altså bør indgå i overvejelserne, og det synes jeg taler for åbenhed over for at overveje systemet med en valgt formand, hvis det kan ske på betingelser, hvor store og små lande bliver behandlet ligeværdigt, og at det ikke fører til opbygning af et nyt, stort bureaukrati, som hr. Henrik Dam Kristensen var inde på.

Så vil jeg altså også sige baseret på mine egne erfaringer og på regeringens erfaringer med udøvelsen af et formandskab, at vi er overbeviste om efter et halvt år som formandskab, at i et EU

med 25 lande er man under alle omstændigheder nødt til at modernisere formandskaber.

Kl. 20.00

Jeg synes godt, vi i al beskedenhed kan tillade os at sige, at Danmark udførte et effektivt formandskab for 15 lande. Men med 25 lande vil det være en helt anderledes stor opgave, som under alle omstændigheder kræver en reform, og en reform, der sikrer kontinuitet og effektivitet.

Det med kontinuiteten kan man altså sikre, hvis man kan kombinere en valgt formand med et system med roterende formandskaber.

Derfor er jeg glad for den åbenhed, hr. Henrik Dam Kristensen viste på det punkt. Jeg er også glad for, at fru Elisabeth Arnold viste en åbenhed og klart understregede, at vi ikke skal læse os fast på bestemte modeller her og nu. Det gør regeringen heller ikke. Men vi vil gerne vise den åbenhed for at gå ind og sikre maksimal dansk indflydelse på, hvordan sådan en reform kommer til at tage sig ud.

Jeg vil også gerne kvittere positivt for hr. Jann Sjursens bemærkninger og bekræfte, at alle partier bliver inddraget i den videre proces, og så vil jeg gerne sige til hr. Jann Sjursen, at det er fuldstændig klart, at de nationale forfatninger til enhver tid vil stå over EU's forfatningstraktat, hvis det her ender med en forfatningstraktat.

Det fremgår af selve konstruktionen, at EU ikke kan og ikke skal tage sig af andet end den kompetence, der udtrykkeligt er tildelt EU. Det er altså nationalstaterne, der tildeler EU en kompetence. Det synes jeg er vigtigt at holde fast ved, og jeg synes, det er interessant, at hr. Jann Sjursen også sagde, at når vi kommer til den konkrete substans, er der i virkeligheden mange punkter, hvor Kristeligt Folkeparti er enig i de ting, der er lagt frem i forslaget til vedtagelse.

Se, alt det her med kompetencen leder mig endelig frem til en enkelt bemærkning til hr. Kristian Thulesen Dahl, som siger, at når man nu i det første udkast til nogle artikler i denne forfatningstraktat taler om nogle kompetencebestemmelser, så viser det, at dansk suverænitet er truet og vil blive undergravet af en sådan forfatningstraktat.

Jeg er dybt, dybt uenig på dette punkt med hr. Kristian Thulesen Dahl. Det forholder sig stik modsat.

Når man læser det udkast til bestemmelser, der nu ligger, om dette med kompetencefordeling, så siges der klart det, som er realiteten, nemlig at EU kun må handle dér, hvor der ud-

trykkeligt er tildelt EU en kompetence. Jeg synes faktisk, det er en stor fordel, at det, som er den gældende situation, bliver udtrykt direkte i en sådan forfatningstraktat.

Så det forholder sig stik modsat det, som hr. Kristian Thulesen Dahl siger, og her kunne jeg godt ønske, at hr. Kristian Thulesen Dahl, som jo ellers har en saglig tilgang til mange ting, også er i stand til at vise denne åndelige spændstighed og åbenhed, at man forholder sig til, hvad der rent faktisk står. Og der står altså i udkastet det modsatte af det, hr. Kristian Thulesen Dahl fik det til.

Men alt i alt synes jeg, vi har haft en særdeles konstruktiv debat, og kan denne debat ende med en vedtagelse, som en bred kreds af partier direkte eller indirekte står bag, så synes jeg, der er skabt et virkelig solidt grundlag for at føre danske synspunkter frem i det videre arbejde i konventet og senere regeringskonferencen.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Også jeg vil takke for en god debat. Mange synspunkter har været oppe mod hinanden, og mange talere har været oppe imod hinanden. Men det væsentlige er jo her, at der er en stor, bred tilslutning til, at Danmark aktivt skal præge arbejdet for det nye Europa, at vi skal gå konstruktivt ind i arbejdet i konventet.

Jeg vil ikke gentage statsministeren, og jeg vil heller ikke gennemgå alle taler, men der er nogle ting, jeg godt vil fremhæve, f.eks. fru Elisabeth Arnold, der understregede respekten for national identitet og lighed mellem landene som det grundlæggende.

Jeg mener også, det er meget vigtigt i det fremtidige arbejde i konventet, at vi ser, at styrken i Europa, det europæiske projekt og eksperiment, præcis er mangfoldighed. Mangfoldigheden af kulturer, mangfoldigheden af traditioner og også mangfoldigheden af religioner, forskellige udgaver af kristendommen f.eks.

Det er meget vigtigt, at vi opfatter det som vores styrke, og derfor er jeg glad for, at fru Elisabeth Arnold understregede det. Men det betyder også, når vi er glade for den mangfoldighed, at så må der også være lighed mellem disse forskellige traditioner og kulturer og respekten for dem.

Kl. 20.05

Jeg var også ligesom statsministeren glad for åbningen for forskellige modeller, for det er vigtigt, at vi ikke i konventsarbejdet og senere i regeringskonferencens begyndelse låser os fast på

nogle færdige positioner, som så ender med at gøre det umuligt for os at få forbedret noget, som alligevel sker, men hvor vi kan sætte vores præg på det, så det får den drejning, vi gerne vil have.

Jeg var også ligesom statsministeren meget glad for hr. Villy Søvndals indlæg, og der er meget i hr. Villy Søvndals forslag til vedtagelse, som jeg også er enig i. Det er meget vigtigt, at samarbejdet i EU udvikles, så åbenhed, nærhed og demokrati bliver fremmet. Det står også i vores forslag til vedtagelse.

Jeg synes også, det er vigtigt, at vi skal udbygge velfærdsmodellerne. Vi nævner også at sikre fuld beskæftigelse. Vi mener også, at man skal fremskynde markedsadgangen for udviklingslandene til det europæiske marked. Det er det, vi arbejder for i WTO's Doha-runde. Der er jo også kommet en ny bevægelse fra Frankrigs side de seneste dage.

Jeg synes, der var realisme i forhold til det europæiske projekt. Som én sagde heroppe i dag, diskuterer vi jo ikke længere, om det skal være ja eller nej til EU. Vi taler nu om indretningen af det kommende EU. EU er altså kommet for at blive.

Men det er klart, som hr. Villy Søvndal var inde på, at EU skal kunne klare mere selv i fremtiden. Det er jo det, det her drejer sig om. Vi er nu med 25 lande blevet en meget væsentlig faktor, der selvfølgelig også må spille den rolle, som vores store befolkningstal, verdens stærkeste økonomi er forpligtet til. Det gælder både i det globale med handelspolitikken, det gælder også i udviklingspolitikken, det gælder selvfølgelig også i den fredsskabende politik.

Jeg var netop meget glad for, at hr. Villy Søvndal bemærkede, at vi faktisk er i stand til i FN at skabe fælles EU-holdninger. Hr. Villy Søvndal var der under det danske formandskab, og jeg ved fra nærmeste hold, hvordan den danske formand, som vi havde derovre – det var altså ikke mig, det var vores ambassadør – hele tiden arbejdede for at få skabt fælles holdninger. Det lykkedes os jo også med de emner, som hr. Villy Søvndal nævnte.

Men jeg vil ligesom statsministeren godt understrege, at det her med, at EU nu skal være en modsætning til og i modstrid med USA, er ikke rigtigt. Sådan løser vi ikke verdens problemer. Vi løser verdens problemer, hvis vi kompletterer hinanden. Vi kan være uenige, og så kan vi i dialog få flyttet hinanden. Det er faktisk, hvad der skete, også omkring FN-sporet i Iraksagen, hvor

EU lagde meget, meget kraftig vægt på, at man gik gennem FN.

Det er også, hvad der skete, som hr. Villy Søvndal nævnte i forbindelse med Mellemøsten, hvor EU i kvartetten har en indflydelse i Mellemøstenpolitikken, som ingen af os ville have haft uden for kvartetten, hvilket altså betyder, at USA ikke kan skabe fred i Mellemøsten alene. EU kan heller ikke, men tilsammen har vi en mulighed for at få sat den proces på nogle skinner, som må kunne føre til tostatsløsningen og en forbedring af forholdene i området.

Når man så taler om Irak, så spørger jeg altid dem, der kritiserer USA meget, selv om USA jo er gået gennem FN og forhandler i FN: Jamen, I vil gerne af med Saddam Hussein? Jo, det vil de gerne. I vil gerne af med masseødelæggelsesvåbnene? Jo, det vil de gerne. Jamen, hvordan vil I komme af med dem? Ja, det ved de ikke.

Det er jo kun en stærk alliance mellem USA og EU, som kan være med til at sikre dét. Tilsammen kan vi altså meget, hver for sig kan vi ikke så særlig meget, og Europa og USA gør bedst i at samarbejde for at finde løsningerne.

Jeg var meget glad for hr. Villy Søvndals åbenhed, og som sagt er forslaget til vedtagelse også godt. Det rimer også i meget høj grad med det, jeg har sagt i min tale suppleret med det notat, vi arbejder med.

Hr. Sjørnsen. De nationale parlamenters nye muligheder og opgaver lagde hr. Jann Sjørnsen vægt på. Det gør jeg også. Det er meget vigtigt, når vi nu i den nye forfatningstraktat skal have sikret, at nærhedsprincippet bliver bedre vogtet. Hr. Keld Albrechtsen spurgte f.eks., hvilke nyheder der var i det her. Jamen, en af nyhederne er den meget kraftige styrkelse af de nationale parlamenter, som vil gøre det muligt, som hr. Jann Sjørnsen jo var inde på, at få nogle opgaver, som betyder, at nærhedsprincippet bliver bedre vogtet.

Altså, som jeg sagde i min tale: Det er godt nok at have en nødbremse, men det er ikke så godt, hvis man bare ender med at stå med den i hånden, og så sker der ikke noget. Derfor skal vi have en mekanisme, som bevirker, at de nationale parlamenter sammen kan trække i nødbremsen, når man synes, at Kommissionen eller Ministerrådet overtræder nærhedsprincippet. Så skal toget standses, og så skal der forhandlinger til.

Så jeg er ganske enig med hr. Jann Sjørnsen i, at for at sikre det folkelige engagement og netop det, som fru Arnold var inde på, at vi præcist

for nemmer, at dette er mangfoldighedernes sammenkomst, så er styrkelsen af de nationale parlamenter væsentlig.

Kl. 20.10

Forfatningstraktat kan hr. Jan Sjørnsen ikke lide. Jeg må bare minde om, at forfatninger normalt er lavet for at holde styr på magthaverne. Forfatningerne kunne magthaverne sagtens leve uden, normalt er de helst fri for en forfatning, forfatninger er altid noget, som betyder, at man pålægger pligter og sætter grænser, grænser for magten. Det er det, jeg ser i det, vi laver her, nemlig at så er der grænser for, hvad EU skal lave, og der er klare beskrivelser af spillereglerne, når EU skal lave noget.

Så jeg vil ikke være så bange for ordet forfatning. Det er normalt altid en beskyttelse af borgerne og en begrænsning af magten. Og traktat betyder jo, at det laves i fællesskab mellem landene.

Så jeg takker også meget for debatten. Jeg synes, den har været konstruktiv og ser frem til det videre samarbejde omkring vores initiativer i konventet.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Debatten startede med, at jasadens ordfører anlagde en meget aggressiv tone over for os andre, men statsministeren var i sin besvarelse helt åbenlyst mere forsonlig. Og statsministeren gav det tilsagn, at alle partier vil blive inddraget. Det synes jeg var positivt.

Men jeg synes, der er et helt afgørende spørgsmål, der står ubesvaret hen efter denne debat, og derfor vil jeg godt spørge statsministeren, hvor det danske udspil til konventet er.

Tidligere, når der har været traktatforhandlinger, har Danmark fremlagt et større samlet udspil, og det går jeg ud fra, at Danmark også vil gøre denne gang. Så jeg er glad, hvis statsministerens tilsagn om, at alle partier skal inddrages, skal forstås sådan, at alle partier bliver inddraget i et forsøg på at nå så langt som muligt til enighed om de enkelte punkter i forbindelse med et sådant konkret udspil.

Men det går jo helt galt, hvis meningen er, at der ikke skal komme et sådant udspil, for så får Danmark jo reelt ingen indflydelse på, hvordan konventets traktatudkast kommer til at se ud. Så det undrer mig, at man ikke fra regeringens side har fremlagt et samlet udspil under den her debat.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for de pæne bemærkninger; på den måde er det jo en historisk dag.

Så vil jeg bare understrege to synspunkter. Det ene er diskussionen om modsætningsforholdet til USA, som jeg synes under alle omstændigheder er en vigtig debat, også en helt central debat. Sådan formulerede udenrigsministeren, at det var mit synspunkt. Det vil jeg ikke sige. Jeg føler ikke selv et modsætningsforhold til USA. Jeg diskuterede det også tidligere i dag med statsministeren. Jeg er ikke ramt af anti-amerikanisme.

Men jeg er ramt af en voldsom afsky for den nuværende amerikanske administration. Dens tankegang, dens politik, dens konsekvente stormagtsarrogance, dens forsøg på at vride sig ud af internationale aftaler i direkte modstrid med EU-projektets hensigt, nemlig at forsøge at lave internationale aftaler.

Så skal jeg også takke for bemærkningerne om det gode forslag til vedtagelse, som udenrigsministeren var inde på. Jeg antager, at det betyder, at vi så møder den gestus, at det forslag til vedtagelse bliver vedtaget, når vi skal stemme i morgen. Det ville være fremragende, for så havde vi afskaffet landbrugsordningerne, så havde vi åbnet for markedsadgangen for udviklingslandene osv.

Så jeg ser meget frem til, at man støtter SF's forslag til vedtagelse.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu må jeg hellere komme på talerstolen, inden det udarter til en ren roseklub mellem alle mulige, der synes, at det er helt fantastisk.

Jeg bliver nødt til at komme med en kommentar til statsministeren omkring det her med suveræniteten, og hvad man kan skrive af kompetencekataloger og lign. og fastholder selvfølgelig punkt et, at det er i tankegangen absurd, at man i en EU-forfatning vil indskrive, hvad der er national kompetence, hvad der er national suveræniteten, fordi det i sagens natur er alt, hvad der ikke direkte er fastsat til at ligge hos EU. Sådan må det jo være, det kan ikke være anderledes, hvis man tager udgangspunkt i nationalstaten, som en suveræn enhed, og det gør vi i Dansk Folkeparti.

Dernæst vil jeg sige, at når hele dette spørgsmål bekymrer mig lidt, er det jo, fordi da stats-

ministeren holdt sin store tale i Landstingssalen som startskuddet til regeringens mere offensive EU-strategi efter formandskabet, nævnte statsministeren tre områder som eksempler på noget, hvor EU ikke skal blande sig, ikke skal lave harmonisering, og nævner så kultur, beskæftigelse og uddannelse.

Kl. 20.15

Det er de tre nøglepunkter, statsministeren sådan lige kan hive ud af ærmet i en velforberedt tale som udgangspunkt for national suverænitæt. Det er jo ikke lige det, der normalt kendetegner en suveræn nation, at det er omdrejningspunkterne. Det er jo tværtimod nogle helt andre slagkraftige ting, man normalt fokuserer på, når det handler om suverænitæt for en nationalstat.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Blot to korte bemærkninger. Hr. Keld Albrechtsen spørger, hvor det danske udspil er. Ja, altså bortset fra, at både udenrigsministeren og jeg i dag har redegjort for, hvad regeringens holdninger er, og Folketinget efter de meldinger, der er givet her i dag, med et ret stort flertal vil vedtage en beslutning om en række principper – og det er jo alt sammen fastlæggelse af visse positioner – kan jeg oplyse hr. Keld Albrechtsen om, at den runde, der er i gang med partierne i øjeblikket, da forhåbentlig kan resultere i, at der på et tidspunkt kan ligge et europapolitisk oplæg, som vil danne grundlag for de videre drøftelser fra dansk side i konventet.

Nu er det sådan, at konventet er et forum, hvor der er en fri, åben debat mellem bl.a. parlamentarikere, som jo ikke kan forpligte deres regeringer. Og hele den formelle ramme om konventet er derfor anderledes end om en regeringskonference. Når vi kommer frem til regeringskonferencen, er man jo inde i et formelt forløb med alle de sædvanlige procedurer, der gælder – også i det danske Folketing – for regeringens ageren i en regeringskonference.

Men vi har bare ønsket allerede i denne tidlige fase at starte en proces med fastlæggelse af visse danske positioner for at øge indflydelsen på, hvad der foregår, så vi ikke, om man så må sige, kommer med et udspil for sent. Det er derfor, regeringen har indledt runden med partierne.

Men jeg må altså gentage over for hr. Keld Albrechtsen, at med de meldinger, der er givet, tegner der sig altså et klart billede af, at det næp-

pe er alle partier, der vil være med i et sådant europapolitisk udspil. Det tror jeg jeg må sige.

Så skal jeg blot sige til hr. Thulesen Dahl, at i det meget første udkast, der nu ligger til visse artikler i en sådan forfatningstraktat, står jo nøjagtig det, som hr. Thulesen Dahl siger bør kendetegne situationen, nemlig at enhver beføjelse, der ikke er tillagt Unionen ved forfatningen, tilkommer medlemsstaterne.

Jamen hvad vil man mere? Det er så selvfølgelig, at man jo egentlig kan undre sig over, at man skal skrive det. Sådan er det. Udgangspunktet er, at det eneste, EU kan gøre, er det, der udtrykkeligt af selvstændige nationalstater er lagt over til EU at gøre. Jeg har da svært ved at se, at det skulle være særlig problemfyldt at skrive det, som er selvfølgelig.

Men det er altså det, der er lagt op til, og det synes jeg sådan set så er godt: at skrive det, selv om det er selvfølgelig, for derved kan man også være med til at fjerne den falske myte, at EU breder sig ud over ting, som EU ikke må brede sig ud over. Her står klart og tydeligt, hvordan det skal være. Udgangspunktet er nationalstaterne, og EU tager sig kun af det, som EU udtrykkeligt har fået tildelt af kompetence. Det synes jeg er velgørende, og derfor må jeg altså igen afvise den kritik, som hr. Thulesen Dahl har fremsat af dette udkast.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige tak til statsministeren for svaret.

Statsministeren taler om »i denne tidlige fase«. Jeg vil nu godt nok sige, at vi befinder os i en meget sen fase, for konventet er jo allerede inde i realitetsforhandlingerne om de enkelte formuleringer, og der ligger allerede et konkret udspil fra formanden vedrørende de første dele af traktatteksten. Men o.k., vi har så fået et tilsagn om, at Danmark vil forsøge at spille ud.

Det er ikke sikkert – det kan statsministeren have ret i – at Enhedslisten vil tilslutte sig alt, hvad der står i det europapolitiske udspil, men jeg håber så bare, at statsministeren vil vedstå sit løfte, som han gav for lidt siden, om, at han vil inddrage partierne, således at vi får mulighed for i hvert fald alle sammen at komme med vores bidrag til det udspil, som Danmark så skal spille ud med.

Kl. 20.20

Men jeg må da indrømme, at jeg synes, det er en anelse langsommeligt, at det ikke foreligger

til den her debat. Den her debat havde været det naturlige tidspunkt at komme med et sådan udspil på.

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Blot to korte bemærkninger. For det første er det jo ikke sådan, at der ikke indtil nu er forgået noget fra dansk side. Bl.a. kan jeg sige, at min personlige repræsentant i konventet, hr. Henning Christophersen, har været meget aktiv med hensyn til at præge et område, som vi fra den danske regerings side har tillagt meget stor prioritet, nemlig at få nogle klare bestemmelser om kompetencefordeling, om arbejdsdeling mellem EU og medlemsstaterne ind i traktaten.

Henning Christophersen har været formand for et udvalg, og i dette meget første udkast, der nu ligger til nogle artikler på det her område, der må vi sige, at der i vidt omfang er bygget på resultatet af Henning Christophersens arbejde. Det er et eksempel på, at vi i en meget tidlig fase har præget arbejdet.

Det andet, jeg så ville sige til hr. Keld Albrechtsen, er, at jeg synes faktisk, det er en meget naturlig arbejdsangang, vi har, at første sted, vi debatterer det her, det er i Folketingssalen. Så træffer Folketinget en beslutning i form af en vedtagelse. Den danner så grundlaget for at færdiggøre arbejdet blandt de politiske partier med et europapolitisk oplæg. Altså jeg synes egentligt, at det er den rigtige måde at gøre det på, frem for at starte med oplægget, præsentere det som et fait accompli og så gå i Folketinget og få en vedtagelse.

Så den kritik vil jeg nu ikke tage til mig. Men jeg ser frem til de fortsatte drøftelser med partierne om det her emne.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil sige til statsministeren, at det vil jeg også godt anerkende. Så starter vi diskussionen dér, og så ser vi frem til, at der kan komme en debat om et større samlet dansk udspil.

Jeg må bare gentage, at hvis et sådan udspil, uanset om det enkelte parti så kan gå ind for det i sin helhed eller kun delvis osv., hvis det skal have en effekt, så må statsministeren jo medgive mig, at så snakker vi om meget kort tid, før et sådan udspil skal løbe af stablen.

Det er også rigtigt, jeg har jo også noteret mig, at hr. Henning Christophersen har arbejdet meget på det spørgsmål. Men det, der er uafklaret –

hr. Thulesen Dahl har også været inde på det – er, at den formulering, som statsministeren kom med, nemlig at EU kan kun lovgive dér, hvor det udtrykkeligt fremgår af traktaten, er jo ikke hamret på plads endnu. Og det er en af de ting, som det haster for Danmarks vedkommende at få ind i sådan et udspil.

Hermed sluttede forhandlingen.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Som tidligere meddelt vil afstemningen om de fremsatte forslag til vedtagelse blive foretaget i mødet i morgen, torsdag den 27. februar 2003.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 70:

Forslag til folketingsbeslutning om en vejledende folkeafstemning om EU-konventets udkast til unionstraktat.

Af Keld Albrechtsen (EL) og Søren Søndergaard (EL).
(Fremsat 21/1 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Ja, jeg skal ikke holde på nogen hemmeligheder. Jeg skal med det samme sige, at regeringen kan ikke støtte beslutningsforslaget. Regeringen forventer at afholde folkeafstemning om den nye traktat for fremtidens EU-samarbejde. En sådan folkeafstemning vil nok skulle finde sted i 2005, hvis der vel at mærke bliver enighed om en ny traktat. Og det vil vi først vide, når regeringskonferencen er færdig og resultatet foreligger. Vi kan jo ikke vide det før.

Som drøftet i forbindelse med forespørgselsdebatten har konventet fået til opgave at besvare en række spørgsmål og udarbejde et slutdokument på baggrund af behandling af disse spørgsmål. Dette vil så danne udgangspunkt for stats- og regeringschefernes og udenrigsministrenes drøftelser på den kommende regeringskonference.